

DURVIS AIZ DURVĪM

1 Liels paldies tev, brāli, brāli Tonij, un visiem draugiem, piligrimiem, klejotājiem, svešiniekiem! Jūs zināt, mēs neapgalvojam, ka esam... Atvainojiet mani.

2 [Kāds brālis aiz kanceles stāsta, kā pirms trīs gadiem Dievs atbildēja uz brāļa Branhama lūgšanu Talsā, Oklahomā un kā tajā gadā daudzas dvēseles tika izglābtas viņa kalpošanas laikā Brazīlijā–Tulk.]

3 Lai Dievs tevi svētī, brāli. Man...man patīk klausīties šos ziņojumus par izglābtajām dvēselēm, ziniet. Tas ir galvenais. Un mēs priecājamies, ka esam šeit un redzam šeit visur tik daudzus mūsu draugus no dažādām valsts vietām. Un šis brālis tagad dodas uz pilsētu, tā man šķiet, šorīt, ka viņa aprīkojumu šeit jau ir izkrāvuši lielai evaņģelizācijai. Protams, brāli, es lūdzos par to, lai Viņš dāvā tev šeit pilsētā brīnišķīgu evaņģelizāciju un daudzas dvēseles.

4 Un es priecājos redzēt šajā rītā daudzus manus draugus kalpotājus. Brālis Autlovs, lūk, es nupat viņu ieraudzīju, kad piecēlos kājās; no Fīniksas. Un es ļoti priecājos redzēt tevi šeit, brāli, brāli Autlov. Jūs, brāļi no Jērikas, braucat šurp uz Jeruzālemi, lai mūs apciemotu. Mēs vienmēr priecājamies viņus šeit redzēt. Tā tas ir, Tonij.

5 Un tā...un tā, ne pārāk sen es pateicu to brālim Viljamam tur Fīniksā. “Vai zini,” sacīju es, “Toskāna, es tagad dzīvoju šeit, tu zini. Tāpēc man it kā ir jāatbalsta šī vieta, saproti, šeit kalna augšā, un skatos lejup uz Jēriku un redzu mūsu brāļus. Nu, mēs vienmēr...”

6 Un brālis Karls runāja par to, ka tik daudzi brauc simts jūdzes šurp no Fīniksas. Cik daudzi šeit ir no Džefersonvilas Indiānā? Piecelieties. It visur šeit apkārt. Tās ir aptuveni divi tūkstoši un simts jūdzes. Ak, Karl!

7 Es tā priecājos, ka esmu šeit un izbaudu šo brīnišķīgo Dēla mirdzēšanu iekšienē. Saprotiet, mēs sakām, ka šī ir saules pilsēta [Angļu valodā vārdiem saule un dēls ir vienāda izruna–Tulk.] Tā ir ārpusē. Taču, ak, tas ir šis Dēls iekšienē, ak, tas ir tas, ko es izbaudu.

8 Es šonedēļ izbaudīju šīs svētības un apmeklēju šeit brāļa Betanī evaņģelizāciju, tur pirmajā Dieva Asamblejā. Un, protams, es augsti vērtēju šo drosmīgo krusta kareivi, viņa lielisko sludināšanu. Man tas nozīmēja tik daudz, šajā nedēļā. Es sacīju: “Man ar brāli Betanī ir daudz kopēja, jo īpaši tas, kā mēs ķemmējam matus, brāli Betanī.” Tā tas ir, tādējādi mēs vienmēr varēsīm atpazīt viens otru, lai kur arī mēs neatrastos.

9 Un tā, mēs esam pateicīgi par šo iespēju būt šeit pie brāļa Tonija. Es nevaru izrunāt to uzvārdu, tāpēc es vienkārši saucu viņu par “brāli Toniju”. Piedodiet man. Pēteri sauca par “Pēteri”, bet Pāvilu par “Pāvilu”, un tādējādi tas ir Tonijs. Es vienmēr esmu cilvēkiem teicis: “Sauciet mani vienkārši par 'brāli Bilu'.” Jo man...man patīk tas vārds: “Brālis Bils” vai 'brālis', tā vai citādi, lai es būtu ar...ar jums vienots, būtu brālis.

10 Man patika tās brokastis! Vienīgi tas, ka tur pietrūka sīrupa. Man...man tas izbeidzās. Un es aizņēmos no sava dēla, un arī viņam beidzās, un aizņēmos no viņu brāļa. Viņam bija papildus šķīvis, bet joprojām man sīrupa bija par maz. Jūs zināt, es esmu baptists. Es neticu apslacīšanai, man patīk tos tā riktīgi iegremdēt. Man patīk, ka ir daudz, daudz sīrupa. Es sadabūju cukura trauku, bet tajā nebija pārāk daudz palicis. Man tos vajadzēja nedaudz sacukurot, ziniet.

11 Atceros, kā reiz tur dienvidos, tur, man šķiet, tas bija Alabamā, es biju pie baptistiem misionāriem. Es tur rīkoju evaņģelizāciju. Un es atrados nelielā aizklātā verandā, tur ārpusē. Un tur bija viena melnādaina māsa gados. Viņa sacīja... Ziniet, tovakar es biju pamatīgi sludinājis, un nākamajā rītā man bija grūti piecelties. Un viņa mani sauca, un es atceros, ka es modos tik ilgi, ka izdzirdēju, kā viņa saka: “Ei, pārson.” Viņa sacīja: “Dārgumiņ, žiglāk. Es šorīt tavas pankūkas jau četras reizes uzcepu.” Viņa tās pankūkas cepa četras reizes! Man...man tās garšo. Tas vienkārši ir

tāds neliels stāstiņš, es zinu. Mēs vienkārši esam šeit sadraudzībā, ziniet.

12 Vecais brālis Bosforts, cik daudzi no jums pazina doktoru Bosfortu? Viņš bija liels mans draugs. Reiz viņš man sacīja, viņš pajautāja: “Brāli Branham, vai tu zini, kas ir sadraudzība?”

Un es sacīju: “Es...es domāju, ka zinu, doktor.”

13 Viņš sacīja: “Tie ir divi cilvēki vienā laivā.” Ziniet, tas ir tieši tas, kur viņi... Un tas ir tādā veidā, tā ir tuva saruna; tuva, nevis aizvērtā, tuva saruna vienam ar otru.

14 Atcerieties, vienu dienu...runājot par pankūkām. Dienvidos mēs saucām tās par “pankūkām”, brāli Betanī. Tāpēc mēs... Es biju nelielā makšķerēšanas izbraukumā Ņū-hempšīrā, ziemeļos. Tā ir dzimtene tām plēsīgajām forelēm ar taisnstūra astēm. Un man aiz muguras bija neliela telts. Es to biju aiznesis aptuveni pusotras dienas gājuma attālumā, tur, kur nevar tikt tie visi puši ar maigajām kājām. Tā nu es tur makšķerēju foreles. Ak, cik tas bija brīnišķīgs laiks! Un tā nelielā telts. Bet dienu iepriekš tajā nelielajā ūdenstilpnē, tur bija vienkārši lieliskas, lielas foreles, un man ķērās ļoti ātri. Un es noķēru vienu... Ja es to nonāvēju, tad es...es to ņēmu un apēdu. Taču parasti es to atlaidu, ja tā nebija pārāk stipri savainota.

15 Un es vienmēr ķēru mušas uz neliela vītola krūma, kas bija aiz manis. Un es nodomāju: “Nākamajā rītā, tā agrāk, es paņēmu savu cirvi un aiziešu turp, un nocirtīšu to vītola krūmu,” jo es tajā...tajā vītola ķēru mušas. Un tā, es piecēlos agri un es nodomāju: “Nu, man ir jānoķer vienu vai divas foreles brokastīm.” Un es biju viens. Un es paņēmu savu nelielo cirvi un nokāpu lejā, un nocirtu to vītola krūmiņu, un noķēru sev pāris zivteles, devos atpakaļ.

16 Un es izdzirdēju troksni. Tā bija veca lāču mamma. Tajā vietā to ir papildinām. Tā bija melna lāču māte. Viņai bija divi lācēni. Un viņa bija ielīdusi manā teltī. Viņi bija to noplēsuši, nekas pāri nebija palicis. Tas vienkārši...ne jau tas, ko viņi apēd, bet tas, ka viņi salauž. Tikko kā viņi dzird, ka kaut kas nograb, viņi...viņi lec tam virsū, ziniet. Un mana vecā krāsniņa bija salauzta, nu, nekas neatlika, kā griezties atpakaļ.

17 Un, kad vecā lāču māte ieraudzīja, ka es tuvojos, viņa noskrēja maliņā un pasauca savus lācēnus, un viens no tiem atnāca. Otrs neatnāca. Nu, man bija interesanti, kāpēc viņš neatnāca. Nu, man...man tur teltī stāvēja veca sarūsējusi pistole, bet lācis sēdēja uz pistoles. Nu, jebkurā gadījumā, man negribējās šaut uz to lācēni un atstāt mežā divus bāreņus. Tāpēc es... Un es protams... Paņem vien lācēni ar lācēniem, un viņa noteikti tevi saskrāpēs, jūs zināt. Viņa...viņa it kā nedaudz sadusmojas, kad domā, ka tu grasies traucēt tiem lācēniem.

18 Un tā, tas mazulis sēdēja un...vienkārši mazs lācēns. Izskatījās, ka viņš svēra divdesmit mārciņas, piecpadsmit, divdesmit mārciņas. Bija agrs pavasaris, viņi tikko kā bija iznākuši no ziemas guļas, nesen. Un tas mazulis bija pagriezies pret mani ar muguru, viss *šādi* uzmetis kūkumu. “Nu ko,” es nodomāju, “kas gan to mazuli ir tik ļoti ieinteresējis?” Bet vecā lāču mamma un tas otrs lācēns bija tur ārpusē, un viņa turpināja viņu saukt, bet viņš tai nepievērsa ne mazāko uzmanību.

19 Es nodomāju: “Kas īsti ar to mazuli notiek?” Es izvēlējos sev tuvumā vienu koku, kurā es varētu uzlīst, ja viņa dzītos man pakaļ. Un tā, es nodomāju: “Man noteikti ir jāierauga, kas tik ļoti stipri ir piesaistījis to mazuli.” Parasti viņi bēg prom. Un tā, es turpināju virzīties, vērodams lācēni, līdz es pienācu no sāniem. Un jūs būtu pārsteigti par notikušo.

20 Tam mazulim bija mans spainītis ar sīrupu un...neliels divu litru spainītis, pilns ar sīrupu. Un viņš bija dabūjis nost tam vāciņu. Un viņiem, jebkurā gadījumā, patīk saldaiss, jūs zināt. Viņš nezināja, kā to dzert, tāpēc viņš vienkārši ņēma un mērcā tur iekšā savu ķepiņu, un, lūk, *šādi* to laizīja, ziniet, kad viņš to izvilka. Un viņš nevarēja... Es viņam uzkliežu, es sacīju: “Ej prom no šejienes.” Un viņš pagriezās. Viņš nevarēja atvērt acis, tajās bija sīrups, saprotiet, lai apskatītos, ziniet. Un viņš bija pilnībā iztīrījis to spainīti.

21 Bet es vienkārši stāvēju un smējos. Un vienmēr tādos brīžos pietrūkst fotoaparāta, ziniet, lai uzņemtu to ainu. Un tur nu viņš bija. Un tad, kad viņš bija pabeidzis izlaizīt, ziniet, to spainīti, tā pamatīgi, viņš devās pie savas vecās mātes un mazā brālīša, un tie viņu aplaizīja.

22 Un tā, es nodomāju: “Tas izskatās pēc vecās labās pentakostu sanāksmes, kad mēs iegremdējām savas rokas medus mucā līdz pat elkoņiem. Bet pēc tam gājām prom, stāstījām vēl kādam, ļāvām viņiem mūs nedaudz aplaizīt, ziniet. Vienkārši tāda sanāksme, ka aplaizīsies, ziniet. Tas bija tas, kas, manuprāt, bija tam lācēnam.

23 Lūk, viņam nebija nekāda nosodījuma, kamēr vien viņš laizīja to sīrupu, ziniet. Tāpēc tieši tā mēs jūtamies labā, vecmodīgā sanāksmē. Nav nekāda stīvuma. Nav nekā, bet gluži vienkārši sēdi un laizi. Tas arī viss.

24 Bībelē, ziniet, ganam pie jostas bija somiņa. Un bieži gadījās, ka viņam tur līdzī bija nedaudz medus. Un, kad viņam saslima kāda aita, gans gāja, izspieda nedaudz no tā medus uz kaļķakmens klinti. Un arī aitām garšo kaut kas salds, ziniet. Tāpēc tā aita, viņa gāja un laizīja to klinti. Viņa laizīja medu, bet, laizīdama medu, viņa saņēma arī kaļķi, un kaļķis palīdzēja viņai izveseļoties.

25 Man šeit ir vesela soma, piepildīta ar medu, un es uzziedīšu to uz šī Akmens, uz Jēzus Kristus, bet jūs, aitas, vienkārši sāciet to tagad laizīt. Es esmu pārliecināts, ka tas dziedinās visas jūsu kaites, ja vien mēs aplaizīsim to gadsimtu Klinti, un Viņš noteikti parūpēsies par visu pārējo. Viņš ir mūsu fizisko un garīgo vainu Dziedinātājs. Viņš ir ielejas Lilija. Bet lilijās ir opijs, un opijs atrisina visus jautājumus. Tas vienkārši padara jūs apdullušu, un tieši tā atnāk Svētais Gars. Viņš ievēd jūs bezrūpīgā stāvoklī, kur jums nerūp, kas sēž blakus un nekas cits. Tad jums ir jānolaiž tvaiks. Tieši tā.

26 Atceros, kā viena meitenīte reiz piepildījās ar Svēto Garu. Arī viņa bija maza metodiste. Un viņa liecināja. Un es nekad neaizmirsīšu to parupjo izteicienu, ne rupjāku par manējiem. Un viņa sacīja: “Nu, es gribu slavēt To Kungu par to Svēto garu.” Viņa sacīja: “Ja būtu vēl labāk, es pārsprāgtu.”

27 Man patīk šis pilnā Evaņģēlija uzņēmēju saiets un sanāksmes. Un jūs zināt, ka pirms dažiem gadiem mani ordinēja, apmēram pirms trīsdesmit pieciem gadiem, Baptistu misionāru draudzē. Un daudzus gadus es centos tur būt uzticīgs kalps Evaņģēlijam un visam, ko es zināju kā pareizu. Bet pēc tam, kad atnāca tā varenā vīzija...

28 Es nekad nebiju neko dzirdējis par ko tādu kā pentakosti. Es biju dzirdējis, kā runāja, ka pilsētas centrā ir sektantu grupa, kuri siekalojas pa grīdu, visu ko tādu. Nu, bet es vienkārši nepievērsu tam uzmanību. Taču, kad Dievs mani aicināja, es nokļuvu pie viņiem, un es vienkārši... Šķita, ka tieši tas bija arī manā sirdī, alkas pēc kaut kā; tas bija kā īstā izmēra cimds uz nosalušas rokas. Tas bija tieši tas, kas vajadzīgs, un man tas patiešām patika.

29 Kad es nokļuvu pie tiem brāļiem, es ieraudzīju, ka viņiem bija tāpat kā pie mums, baptistiem. Viņi bija sadalījušies tik daudzās dažādās organizācijās! Ak, viņi bija visdažādākie. Un vieni no viņiem brauca uz vienkuprainu kamieļa, bet citi uz divkuprainu, bet vēl kāds uz trīskuprainu, kādam vispār nebija kupru. Bet, ziniet, es nodomāju: “Es nepievienošos nevienai konkrētai grupai, jo tad mani saistīs tikai ar to konkrēto grupu. Tāpēc es vienkārši stāvēšu starp viņiem uz sacīšu: 'Mēs esam brāļi.'”

30 Man šķiet, ka tas bija Jēkabs, kas izraka aku, un filistieši viņu no tās aizdzina. Cik nu es atceros, viņš to nosauca “ļāunprātība” vai kaut kā tā. Pēc tam viņš izraka vēl vienu un viņš pateica, kad filistieši viņu no tās aizdzina, viņš nosauca to: “Strīds.” Viņš izraka vēl vienu. Viņš sacīja: “Šeit mums visiem pietiks vietas.” Un tas ir tas, kam ticu es. Mums visiem pietiks vietas.

31 Un šobrīd es...vienīgais, kam es esmu pievienojies kopš tā laika, kad atrodos pilnā

Evaņģēlija kustībā, es esmu viens no jums. Un es uzskatu, ka tas ir tas, kas visvairāk līdzinās Debesīm. Ja pastāv vēl kaut kas līdzīgāks, es centīšos to atrast. Taču šis ir tas, ko es esmu atradis, un man tas patīk. Es palikšu pie tā, līdz atnāks kaut kas labāks. Un es gaidu kaut kā labāka atnākšanu. Kā Vasarsvētku dienā sacīja Pēteris, viņš sacīja: “Tas ir tas.” Un, ja šis nav *Tas*, tad es turēšu šo, līdz atnāks *Tas*. Tādējādi es vienkārši pie tā turēšos, jo tas ir ļoti labs.

32 Un vēl es ievēroju, ka šie kristīgie uzņēmēji, pilnā Evaņģēlija uzņēmēji stāvēja it kā tieši tādā pat veidā, tajā plaisā, starp varenajām, jaukajām baznīcu organizācijām, cenšoties uzcelt kaut kādus tiltus, tas ir, izveidot sadraudzību, cīnoties par to, nevis mēģinot saskaldīt kaut kādas viņu organizācijas vai atvest visus uz kaut kādu vienu, bet vienkārši izveidot sadraudzību. Un tieši tāpēc pievienojos es. Un tā ir vienīgā organizācija, kurai es piederu, lūk, šī, šie pilnā Evaņģēlija uzņēmēji, jo tā cenšas panākt to, kas, manuprāt, ir...būtu kalpošana Dievam un Viņa Draudzei, lai izveidotu mūsu vidū to sajūtu, ka mēs esam nešķirami. Mēs esam brāļi, un mēs visi esam saņēmuši to pašu Svēto Garu. Lūk, Dievs dod jums Svēto Garu; Viņš dod Svēto Garu arī tam otram.

33 Tāpat kā tas Branhamu bars, man ir deviņi brāļi, un daži ir resni un īsi, gari un tievi, bet es esmu kaut kas pa vidu. Tāpēc viņi...viņi ir dažādi, dažiem ir gaiši mati, dažiem ir tumši mati, bet dažiem nav nekādu. Un tāpat es joprojām esmu kaut kas pa vidu. Lūk, bet mēs...mēs tur esam brāļi. Mēs mēdzām iziet tur mājas iekšpagalmā un kāvāmies viens ar otru. Bet, kad mēs bijām tur ārējā pagalmā un kāds uzbruka kādam Branhamam, vai-vai, viņam klājās pavisam slikti.

34 Un tāpēc šādi, manuprāt, būtu jājūtas mums visiem, saprotiet. Reizēm Dievs dara tādas lietas, kas mums...varbūt tas neizskatās īsti pareizi mūsu acīs. Bet tomēr, ja to dara Dievs, vienkārši teiksim uz to “āmen”. Tik un tā to dara Dievs, saprotiet. Bet mēs gaidām laiku, kad...

35 Pagājušās svētdienas vakarā es sēdēju brāļa Betanī kalpošanā, sludināja par zvēra zīmi, un tas vīrs tur pieskārs tai domai, kas saviļņoja manu dvēseli. Viņš pateica, ka nedaudz tālāk uz šī ceļa ir gaidāms kaut kas varenāks, kaut kas tāds, kaut kas, ko Dievs gatavojas izdarīt. Arī es tam ticu, lai to visu pabeigtu un aizsūtītu Draudzi Godībā. Cik brīnišķīgi! Lūk, nebūsim vairs tādi laiski, lai mēs...

36 Atcerieties, Dievs nekad nemaina Savas metodes. Viņš ir...nemainās, jo Viņa Vārds... Viņš ir Vārds, un Viņa Vārds nevar kļūdīties. Viņš ir bezgalīgs. Tāpēc, ja Dievs pieņem kādu lēmumu par kaut ko, tad tā tam ir jābūt vienmēr. Viņš nevar ieslēgt atpakaļgaitu un pateikt: “Es kļūdījos.” Saprotat? Es varu kļūdīties, jūs varat kļūdīties. Taču Dievs to nevar, jo Viņš ir bezgalīgs. Saprotat? Viņa pirmais lēmums ir Mūžīgs.

37 Kad Dievs iedeva cilvēkam vislabāko patvērumu, kādu Viņš varēja iedot Savam...lai viņu tajā norobežotu, lai viņu tajā iežogotu, Dievs iedeva cilvēkam Ēdenes dārzā Savu Vārdu, Savu Vārdu. Bet Ieva izdarīja to neprātīgo, galējo, svarīgo...viena no neprātīgākajām lietām, ko viņa izdarīja jeb varēja izdarīt, bija paprātot par Dieva Vārdu. Mēs neprātojam, mēs vienkārši Tam ticam. Lūk, Dievs nekad nav devis neko citu, kā tikai ticēt Viņa Vārdam. Tā tas ir. Viņa Vārds, mums ir jāstāv aiz Tā.

38 Un tā, vienkārši neliela doma. Jūs zināt, ka reiz Bībelē bija pavēstīts par varenu pravieti, kas sapulcinās kopā Israēlu. Un, kad viņš atnāca, vai zināt, ka viņš atradās turpat starp cilvēkiem, bet viņi neatpazīna to? Bet reiz vēlāk Jēzus runāja uz saviem mācekļiem, sacīja: “Cilvēka Dēls dodas uz Jeruzālemi,” un tā tālāk.

39 Viņi sacīja: “Kāpēc tad rakstu mācītāji...” Citiem vārdiem sakot, Rakstu rakstītāji. “Kāpēc rakstu mācītāji saka, ka sākumā ir jāatnāk Elijam un viss jāatjauno?”

40 Viņš sacīja: “Es jums saku: patiesi, no sākuma nāks Elija. Un Es jums saku, ka Elija jau atnāca, bet jūs to neatpazīnāt. Atcerieties, viņš bija tieši šeit, viņi neatpazīna viņu. Tāpat arī Cilvēka Dēls.” Viņi saprata, ka Viņš runāja par Jāni Kristītāju. Un tā, saprotiet, viņš bija vienkārši kaut kāds dīvainis kaut kur pie upes, mežonis, kas mēģināja gremdēt ūdenī cilvēkus, un tā tālāk, ļoti neparasts

vēstījums. Taču viņš bija Dieva priekštecis. “Un tas notika, bet viņi pat neuzzināja.” Atnāca Jēzus... Es domāju, ka pat trešdaļa ebreju nebija pat dzirdējuši par Jāni.

41 Es domāju, ka tad, kad Jēzus bija uz zemes, ne pārāk daudzi no ebrejiem un pat viena simtdaļa zemes iedzīvotāju neuzzināja, ka Viņš ir šeit. Viņš bija atnācis un aizgāja.

42 Baznīca, jūs, katoļi, jūs cenšaties apgalvot, ka svētais Patriks ir jūsējais. Jebkurš, kurš zina svēto Patriku – viņš bija aptuveni tāds pats katolis, Romas katolis, kā es. Lūk, taču paskatieties, paskatieties uz Žannu D'Arku, to svēto meiteni, kura redzēja vīzijas un tā tālāk. Ko jūs izdarījāt? Jūs sadedzinājāt viņu uz sārta kā raganu. Viņa jau bija mirusi, kad jūs sapratāt, ka viņa bija svēta. Saprotat? Jūs zināt, vai tad tas nebija briesmīgi?

43 Un Jēzus sacīja: “Kā bija Noas Dienās, tā būs, kad atnāks Cilvēka Dēls, kad astoņas dvēseles izglābās caur ūdeni.”

44 Kā būtu, ja šodien atnāktu Aizraušana? Un Viņš paņemt divus no Toskānas un vienu no Fīniksas, un pa visu pasauli, jo tā būs vispasaules Aizraušana. Un tie, kas augšāmcelsies no miroņiem, aizies, lai satiktos ar Viņu debesīs un nemanāmi aizies, kaut kas noslēpumains. Un vienā no tām dienām uz zemes izlīs tiesa. Jūs sacīsiet: “Nu, vai tad no sākuma nebija jābūt Aizraušanai?”

“Tā jau bija, bet jūs to nezinājāt.”

45 Aizdomājieties, cik daudzi cilvēki pasaulē šodien pazudīs, bet par to pat nerunās. Jūs par to neko nezināsiet. Šodien pasaulē pazudīs pieci simti cilvēku, bet jūs par to neko nezināsiet.

46 Mēs dzīvojam ļoti svarīgā laikā. Lai mūsu lukturi ir sakārtoti. Es nesaku, ka tas notiks tādā veidā. Es saku, kā būtu, ja tā notiktu? Tad nonāks tiesa, bet Aizraušana būs beigusies. Saprotat?

“Viņš jau atnāca, bet jūs to nezinājāt.”

47 Tādējādi, kad mēs sanākam kopā šajās sanāksmēs, pulcēsimies vienam mērķim, tas ir, kalpot Dievam. Liksim mūsu dzīvi lietā. Kāda mums jēga kaut ko atdarināt? Kāpēc mums ir jāpieņem aizvietotājs, ja visas debesis ir pilnas ar īstenu vasarsvētku dienas spēku un svētībām? Kāpēc mums pieņemt aizvietotāju? Jūs nevarat iztukšot Dieva svētības. Prasiet bagātīgi.

48 Vai varat iztēloties mazu zivtiņu, apmēram centimetru garu, tur, okeāna vidū, kas saka: “Labāk dzeršu šo ūdeni taupīgi. Man var nepietikt”? Lūk, tas skan mulķīgi. Nu, vēl mulķīgāk ir iztēloties, ka jūs varat iztukšot Dieva labestību.

49 Es pirms brītiņa paskatījos atpakaļ, un tas ir gods redzēt to vīru gados, Karla Viljama tēvu un māti; tā ir pirmā reize, kad man ir privilēģija viņus redzēt, cik nu es zinu, kad viņi piecēlās. Un padomājiet, apmēram astoņdesmit gadus veci, apmēram tā, un kā Dievs ir uzturējis to padzīvojušo pāri. Viņš izskatās kā Karla brālis, nevis tēvs. Bet Tonijs pateica, ka viņa māte izkāpa tur no mašīnas un aizcirta durvis, un aizsoļoja tur uz otru pusi kā tāds zaldātiņš. Ak vai! Saprotat? Cik labs pret mums ir bijis Dievs!

50 Un tā, ja jūs neesat...ja jūs neesat šī pilnā Evaņģēlija uzņēmēju biedrs, jūs vīri... Kā baptists es runāju jums, baptistiem. Kā metodists, es esmu metodists.

51 Un reiz es sludināju tur Arkanzasā un es... Tur bija vecs vīrs uz kruķiem, un viņš bija saņēmis dziedināšanu. Viņš tirgoja zīmuļus uz ielas. Un tajā vakarā viņš cēlās kājās un viņš vienkārši aizņēma visu sanāksmi. Tas bija apmēram, ak, man šķiet, tajā “Robinson Memorial Auditorijā” bija sanākuši pieci vai seši tūkstoši cilvēku, un viņš...Litl-Rokā. Un viņš sacīja: “Slava Dievam, ka Viņš mani dziedināja!” Teju vai nebija iespējams sludināt. Un viņš uzreiz piecēlās. Viņš sacīja: “Ei, brāli Branham, es gribu tev kaut ko pateikt.”

52 Lūk, viņam bija viņa paša gastronomiskie svētki. Tāpēc viņš...viņš vienkārši lieliski pavadīja laiku. Viņš bija dziedināts, un tas viņam nozīmēja visu. Un tā viņš sacīja: “Vai zini...” Sagadījās tā,

ka viņš bija nācarietis. Un viņš sacīja: “Zini, es izdzirdēju, kā tu runā, un es biju pārliecināts, ka tu esi nācarietis,” viņš sacīja. Tad viņš sacīja: “Vēl es...” Viņš sacīja: “Pēc tam es dzirdēju, ka kāds saka, ka tu esi baptists.” Viņš sacīja: “Bet vairums no taviem ļaudīm šeit ir pentakosti. Es to nesaprotu.”

53 Es sacīju: “Ak, tas ir ļoti vienkārši.” Es sacīju: “Es esmu pentakostu nācarietiskais baptists.” Tieši tā. Tā tas ir.

54 Mēs esam kristieši, dzimuši no Viņa Gara, mazgāti Viņa Asinīs, gaidām mūsu Kunga Atnākšanu. Lai Tas Kungs jūs svētī.

55 Ja tu esi uzņēmējs vai kaut kas tāds, tad atļauj man tev kaut ko pateikt. Atnāc. Atnāc, esi sadraudzībā. Esiet sadraudzībā ne tikai ar cilvēku grupu, kuriem jūs varat paspiest roku, bet iegūstiet to, kas ir viņiem – Svēto Garu. Tas dāvā īstenu sadraudzību.

56 Saprotiet, jūs neko nevarat izstrādāt. No jums netiek prasīts kaut ko izstrādāt. Draudzei netiek prasīts ražot vai izstrādāt augļus. Jums ir jānes augļi. Saprotat? Jūs nevarat pateikt...pateikt aitam: “Izstrādā vilnu!” Lai viņa vienkārši kļūst par aitu, un viņa nesīs vilnu. Lūk, kas par lietu: mēs cenšamies kaut ko izstrādāt. Neizstrādājiet to. Esiet...vienkārši padariet pareizu iekšieni.

57 Vai varat iedomāties strazdu, kas tur apsēžas un sprauž sev spārnos pāva spalvas un saka: “Redziet, es esmu pāvs?” Viņš mēģina ielikt kaut ko tādu, kas nav izaudzis no iekšienes. Un mēs ieraugām pārāk daudz kā tāda starp mūsu pentakostu grupām. Būsim īsti, neviltoti, no augšas dzimuši pentakosti. Es tagad pateikšu: tas ir vienīgais, ko es esmu atradis šaipus Debesīm, kas dod man pārliecību par to, ka mani grēki ir prom un es esmu dzimis no Dieva Gara. Tad tev kaut kas ir, tevī ir kāds enkurs, kas tevi tur.

58 Nu, es negrasījos atņemt jums tik daudz laika. Es zinu, ka jums ir jābrauc. Bet es esmu kā viens no tiem pušiem, kas visu iztiepj garumā. Man aiziet apmēram stunda uz to, lai iesāktu, bet pēc tam es apmēram divas stundas sludinu, pēc tam man ir vajadzīgas apmēram trīs stundas, lai apstātos. Un tā es...tomēr šajā rītā nebūšu tik radikāls. Lūk, mēs augstu vērtējam to, ka jūs esat atnākuši.

59 Un tagad es dzīvoju šeit Toskānā, šeit vecajā labajā Jeruzālemē. Un es pienākšu kādu reizi vai divas, brāļi Tonij, ja būs Kunga griba, lai palīdzētu un apmeklētu visas jūsu evaņģēlizācijas. Jums, brāļi kalpotāji: es neesmu šurp atbraucis, lai izveidotu kādu draudzi. Es esmu atbraucis, lai palīdzētu tajā, kas jau ir izveidots, lai pieliktu savas pūles visā, kur vien varu, lai palīdzētu jums, brāļi, iekarot dvēseles šeit Toskānā, nevis lai sāktu kaut kādas sanāksmes, ja vien tā nebūs kooperatīva sanāksme vai kaut kas, kad mēs varam sanākt kopā. Es neesmu atbraucis, lai izveidotu kādu draudzi. It nemaz. Mums to ir papildnam. Kas mums ir vajadzīgs – piepildīt tās ar no augšas dzimušiem kristiešiem. Tieši tā.

60 Un tā, es esmu šeit, lai pieliktu plecu un palīdzētu jebkādā man iespējamā veidā un visur, kur vien varēšu, un katrās durvīs, kas būs atvērtas, lai sniegtu liecību par mūsu Kunga Jēzus Kristus glābjošo žēlastību un piepildīšanos ar Viņa Garu, kas ir uzturējis mani visus šos gadus. Lūk, daudzas reizes...

61 Es pirms brītiņa redzēju Toniju, viņš sacīja: “Brāļi Branham, man ir jāpieraksta tas, ko es gribēju pateikt.” Arī es tā daru. Ziniet, kad tu kļūsti tāds kā vecāks, tu domā ne tā, kā tu domāji agrāk.

62 Kāds viendien teica, sacīja: “Brāļi Branham, cik tev ir gadu?”

“Ak,” es sacīju, “man palika divdesmit pieci.”

“Cik?”

Es sacīju: “Man tie palika jau otro reizi.”

63 Tāpēc es vairs neesmu bērns. Lūk, kāpēc mēs šķiram mūsu matus vidū, brāli. Tā tas ir. Tā tas ir.

64 Nu ko, vai visi mīl To Kungu? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Ak, brīnišķīgi! Un tā, tagad noliksim malā pat vismazāko smagumu un vismazākās rūpes.

65 Un interesanti, vai tagad tas nesagādās pārāk lielas neērtības, tā kā mēs jau ilgi sēžam, ja mēs tikai uz brītiņu vienkārši piecelsimies kājās lūgšanai.

66 Un tā, kamēr jūs stāvat, es izlasīšu to nodaļu jeb pantu no Bībeles, kamēr jūs uzmanīgi klausīsieties, lūdzu. Es izlasīšu no Jēzus Kristus atklāsmes grāmatas, sākot no 14. panta un 3. nodaļas.

Un Lāodikejas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas ir Āmen, uzticīgais un patiesīgais liecinieks, Dieva radības sākums.

Es zinu tavus darbus...tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts.

Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no Savas mutes.

Jo tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails.

Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs.

Jo, ko Es mīlu, tos Es pār mācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies!

Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un ar viņu vakariņošu, un viņš ar Mani.

Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt...dāvāšu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.

Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.

67 Ar noliektām galvām un sirdīm, lūgsim.

68 Kungs Jēzu, mēs pateicamies Tev šajā rītā, mūsu žēlsirdīgais un cildenais Dievs, kurš augšāmcēla Kungu Jēzu no miroņiem un šajā rītā stādīja mums Viņu priekšā Svētā Gara veidolā, kurš aicina mūsu sirdis tuvai staigāšanai ar Viņu. Kad mēs redzam, kā diena tuvojas beigām, laika diena drīz pāries Mūžībā. Mēs tuvojamies tam krastam. Mēs dzirdam viņu dārdus. Ak, Dievs, tā ir bīstama stunda, kā mēs lasām šeit, šis pēdējais draudzes periods, Lāodikeja, kur mēs tuvojamies tam krastam. Un bagātības un šīs pasaules lietas ir padarījušas cilvēku acis aklas. Ak, mēs lūdzam, Dievs, lai mūsu enkurs aizķeras aiz tās gadsimtu Klints, un mēs gaidīsim rītausmu. Dāvā to, Kungs.

69 Svētī šo kustību, Kungs, kas ir nosaukta par pilnā Evaņģēlija uzņēmēju filiāli. Mēs lūdzam, lai tu svētītu šo filiāli šeit Toskānā. Lai tā izaug tik ļoti, ka šajā viesnīcā “Ramada” būtu jānojauc šīs sienas un jāizpleš sava telts, lai būtu vieta tiem dzimušajiem no augšas kristiešiem, kuri ienāks. Dāvā to.

70 Svētī to brāli, kas atbrauc ar evaņģelizāciju, ar telti uz pilsētu. Lai tas ir rīks, kas palīdzēs atvest dvēseles uz šīm draudzēm un Dieva Valstībā.

71 Svētī brāli Betanī tur Pirmajā Asamblejā, kad viņš veic tur savu lielo darbu Dieva Valstībai,

Kungs. Mēs ļoti lūdzam par to, lai Tu turpinātu strādāt ar viņu un ar draudzēm pa visu valsti.

72 Tagad, kad mēs gaidām uz Tevi, lai Svētais Gars dāvā mums skaidrojumu un dāvā šī teksta kontekstu, lai apgaismotu, jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

73 Vai jūs kādreiz esat apstājušies, lai aizdomātos, tikai uz brītiņu, ka šī var būt mūsu pēdējā tikšanās? Vai jūs zināt, ka, iespējams, kāds no mums, kas atrodas šeit, ja mēs vēl atnāksim uz nākamo sanāksmes dienu, kāda no mums vairs nebūs? Mēs nezinām, kas notiks. Un turklāt šī var būt pēdējā reize, kad mēs atrodamies tādā grupā kā šī un biedrojamies, un kopā ēdam uz šīs zemes.

74 Taču neaizmirstiet, tuvojas laiks, kad mēs atkal tiksimies, un tas būs...tas nebūs brokastīs, bet vakariņās, ak, kur notiks lielais Dieva bankets un Jēra kāzas, un no debesīm līdz debesīm būs salikti varenī krēsli, un izpirktie no visiem periodiem apsēdīsies viens otram pretī pie tā galda. Tas būs godpilns laiks. Es gaidu to.

75 Un tā, šorīt es gribu paņemt šo tēmu, lai tagad parunātu ar jums, tikai dažas minūtes. Es jūs neaizkavēšu ilgāk, kā varētu. Es gribu parunāt. Man šeit ir izrakstītas dažas Rakstu vietas un piezīmes, no kurām es gribētu parunāt dažas minūtes par tēmu: *Durvis aiz durvīm*.

76 Un tā, tas ir ļoti neparasts salikums, kuru mēs šorīt redzam mūsu izlasītajos Rakstos. Tas ir ļoti neparasts daudzējādā ziņā. Jo viena no skumīgākajām Rakstu vietām, kādas vien ir Bībelē, ir šī Rakstu vieta šeit, jo šeit tiek runāts par šo periodu, kurā dzīvojam mēs. Šeit tiek runāts par to, ka šajā periodā Jēzus Kristus ir izlikts ārā no Viņa Paša draudzes un Viņš stāv, klauvēdams pie durvīm, cenšoties tikt atpakaļ. Bet bagātības un pasaulīgās izpriecās ir izdzinušas Viņu no draudzes, tā ka draudze vienkārši ir kļuvusi remdena. Tā ir ļoti skumja aina, salīdzinot ar visām pārējām draudzēm draudzes periodos.

77 Es tikko kā pabeidzu tos izskatīt savā draudzē. Un tagad atgriezos, sākot ar septiņpadsmito, lai piekertos Septiņiem Zīmogiem.

78 Un tā, šeit mēs redzam, ka visas pārējās draudzes draudzes periodu laikā bija pieņēmušas, bet pēdējā draudzes periodā, Lāodikejā, Kristus bija atņemts cilvēkiem. Un viņi bija izlikuši Viņu ārpus draudzes, bet Viņš mēģināja tikt atpakaļ pēc tam, kad bija izlikts ārpusē, klauvēdams pie durvīm. Kļuva akli...

79 Ļoti neparasti, taču, zini, reizēm Dievs parādās tieši neparastajā. Dievs parādās neparastajā, jo Dievs ir neparasts. Viņš dara neparastas lietas. Viņš parādās neparastos brīžos. Un Viņš kļūst redzams neparastos brīžos, tādos brīžos, kad tu nedomā, ka Viņš būs tur, tomēr Viņš tur ir. Ļoti neparasti. "Viņš darbojas noslēpumainos veidos," ir teikts Bībelē, "lai īstenotu Savus brīnumus." Tāpēc tas padara Viņu neparastu.

80 Un tieši tā tas notiek. Mēs ejam pa ierasto lietu maršrutu, un mēs neievērojam Dievu. Daudzas reizes tieši neparastais atnes Dievu, neparastās lietas. Kaut kas... Mēs kļūstam tik ļoti piesieti kaut kādai mācībai vai kaut kam, kam mēs cenšamies kalpot. Bet tad, ja viss nenotiek tieši tādā veidā, kā tam pēc mūsu domām būtu jānotiek, tad mēs to atmetam. "Tas...tas nav no Dieva." Mēs pieļaujam milzīgu kļūdu.

81 Dievs parāda Sevi un pēc tam apslēpj Sevi tajā pašā, kur Viņš Sevi parāda. Saprotat? Viņš kaut kur Sevi parāda, tad atiet un Sevi noslēpj.

82 Līdzīgi kā sēkla: Viņš parāda Sevi skaistā puķē, pēc tam Viņš ļauj tai sapūt. Taču Viņš apslēpj Sevi, lai pēc tam atkal parādītos. Un tieši tā Dievs to dara. Viņš ir ļoti neparasts: neparasti brīži, neparasti veidi un, dažreiz, nenozīmīgas lietas.

83 Daudzas reizes mums...mums neizdodas ieraudzīt Dievu, jo tas, pēc mūsu domām, ir pārāk

nenozīmīgi.

84 Es par to aizdomājos pirms pāris minūtēm, kad mēs runājām par šīs filiāles apjomu jeb cik mums šeit ir maza grupiņa. Lūk, man ir bijis tas gods runāt uz dažiem lieliem ļaužu pūļiem. Bombejā, Indijā, man bija piecsimt tūkstoši vienā sanāksmē. Āfrikā, Dienvidāfrikā, aptuveni, iespējams, divsimt piecdesmit tūkstoši vienā sanāksmē. Taču, lūk, kur es esmu atradis vispatīkamāko un svētītāko no visa – tad, kad mums bija nelielas mājas lūgšanu sanāksmes. Dievs ir neparastā vietā un neparastās lietās.

85 Man tas atgādina (kā šis kanādietis šeit runāja pirms dažām minūtēm) par maniem labiem draugiem no Kanādas. Pirms kāda laika karalis Georgs, par kuru, kā jūs zināt, man bija tas gods aizlūgt, kuram bija izkaisītā skleroze... Tas Kungs viņu dziedināja. Un viņš atbrauca uz Kanādu, kad viņš vēl cieta no tās sklerozes. Un viņš bija drosmīgs cilvēks. Un visas skolas bija apstādinātas, kad viņš brauca caur Vankūveru, lai cilvēki varētu aiziet un paņemt savus... Viņiem tika iedots neliels britu karogs, lai...lai vicinātu, lai pagodinātu karali, troni, kad viņš brauca garām.

86 Un viens mans labs draugs, brālis Ernš Baksters, kad mēs klausījāmies to pa radio, kad tas tika translēts...tur sēdēja viņš, un viņa skaistā karaliene sēdēja tur. Un mēs sēdējām istabā, un es nekad to neaizmirsīšu. Ernš kļuva tik ļoti pārņemts, ka viņš pielēca kājās no sava krēsla un apskāva mani ar rokām, sāka raudāt. Es sacīju: “Kas tevi tā satrauca, brāli Bakster?”

Viņš sacīja: “Brāli Branham, tas ir mans karalis.”

87 Es nodomāju: “Ja jau tas var likt tā justies kanādietim, kad viņš zina, ka brauc garām viņa karalis, tad ko gan tam būtu jāizdara ar no augšas dzimušo Draudzi, kad garām iet Jēzus?”

88 Tur, kaut arī viņam bija izkaisītā skleroze, sēdēja savā karietē, savā automašīnā, sēdēja ar taisnu muguru, kaut arī viņš sacīja, ka viņš ārkārtīgi mocījās ar čulām un viņam tik ļoti sāpēja mugura.

89 Un skolotāji bija palaiduši visus bērnus, lai viņi ietu un vicinātu ar tiem karodziņiem. Un parādes beigās, nu, bērniem bija jāatgriežas skolā. Un, kad tie atgriezās, vienā skolā, atnāca visi, izņemot vienu meitenīti. Un skolotāja satraucās, kad viņa veica pārbaudi un tās meitenītes nebija. Tāpēc viņa sacīja: “Man ir jāiet un viņa jāsameklē,” un paņēma līdzī bērnus. Un viņi gāja pa ielām un meklēja to bērniņu. Un pēc kāda laiciņa skolotāja pati atrada to mazulīti: viņa stāvēja pie telefona staba, vienkārši raudāja no visas sirds.

90 Un viņai tā raudot, skolotāja sacīja: “Kas par lietu, dārgumiņ?” Sacīja: “Vai tev nesanāca pamāt ar savu karodziņu karalim?”

Viņa sacīja: “Nē, es pamāju ar savu karodziņu karalim.”

Viņa prasīja: “Vai tev sanāca ieraudzīt karali?”

“Jā, es...es redzēju karali.”

“Nu,” sacīja, “tad kāpēc gan tu raudi?”

91 Viņa atbildēja: “Ziniet, es esmu tik maziņa. Es redzēju karali, bet viņš mani neredzēja.”

92 Lūk, varbūt tā ir ar karali Georgu vai ar kādu citu karali, taču ar Ķēniņu Jēzu tā nav. Nav nozīmes, cik maziņa ir sanāksme, kuru Viņš tev ir iedevis ganīt, cik mazs šķiet tas darbs: vienkārši parunāt ar piena vedēju vai ar avīžu zēnu; Viņš to redzēs. Tu nevarēsi izdarīt priekš Jēzus neko, ko Viņš nezinātu. Jums ir jāatceras: “Viņš zina katru vissīkāko lietiņu, kuru tu dari, un Viņš tev pilnībā uzticēsies, jo tas ir tas, ko tu bijī norīkots darīt. Nav nozīmes, cik tas ir mazs, tik un tā dari to. Ja gribi pavināt savu mazo karodziņu, pavinī to. Viņš atrodas tajā neparastajā. Varbūt Viņš iegūs kādu dvēseli.

93 Man šķiet, tas bija Dvairis Mūdijs. Vai arī es kļūdos? Varbūt tas nebija viņš. Vienai padzīvojušai māšai uz sirds bija nasta – viņa gribēja iegūt Kristus kādu dvēseli. Bet viņa bija drēbju mazgātāja. Man šķiet, tas bija pirms simtu piecdesmit gadiem. Un viņa krāja naudu, līdz viņa sakrāja trīs dolārus. Un viņa noīrēja vecu zirgu stalli par vienu dolāru nedēļā. Un viņa devās turp un pati to iztīrīja. Un paņēma savu mazgāšanas solu un uztaisīja altāri, un uzslēja kanceli. Bet uz tā vecā mazgāšanas sola joprojām bija redzamas ziepju putas. Un viņa sadabūja dažus traktātus un sāka tos izdalīt. Tas bija tas agrīnais laiks šeit Amerikā. Bet visi uz to paskatījās, meta to zemē. Tā nu sagadījās, ka viņa bija metodiste. Un tā nu viņi meta...meta to zemē.

94 Bet metodisti tajā laikā bija tādi kā pentakosti: fanātiķu bars. Viņi gulēja skolu ēkās un krita zemē zem Dieva spēka, un viņiem lēja ūdeni uz sejas. Un nestāstiet man, es esmu bijis tajās sanāksmēs. Saprotat? Un, ja viņus vienkārši būtu likuši mierā, nevis veduši viņus atpakaļ, vienkārši ļāvuši viņiem virzīties tālāk, tad viņi būtu bijuši pentakosti. Saprotat?

95 Taču tajā laikā šī nabaga padzīvojušā sieviete dalīja tos traktātus, bet, nē, visi meta tos ārā uz ielas. Bet tur bija... Viņa stāvēja, raudāja, jo viņu bija noraidījuši, bet viņa tik ļoti bija centusies atvest uz to pilsētu kalpotāju, lai noturētu evaņģelizāciju. Bet kalpotājam bija jāparādās tajā vakarā. Viņa devās prom. Bet bija viens puika sava tēta... Tur, pie mums Dienvidos tos sauc par “bikšturiem”, ziniet. ...bikšturos, izspūrušie mati karājās līdz pleciem, pienāca un sacīja: “Ei, kundze, ko tu tur dali?”

Un viņa sacīja: “Tas ir traktāts, mīļumiņ,” sacīja viņa.

“Nu,” viņš sacīja, “es neprotu lasīt.” Sacīja: “Kas tur ir teikts?”

96 Un sacīja: “Nu, šovakar mums būs sanāksme tur vecajā zirgu stallī.”

Viņš sacīja: “Pateicos. Vai es varu vienu paņemt?” prasīja viņš.

“Jā.” Un viņš ielika to savā kabatā.

97 Kad tovakar sākās sanāksme, vai jūs zināt, kas tur bija? Jūsu uzticīgais draudzes gans un tā kundze. Neviena cita tai sanāksmē nebija. Vecais, drosmīgais kareivis, vai nu tur bija viens vai tūkstoš, viņš paņēma savu tēmu, nostājās tur un sludināja tai kundzei tikpat uzticīgi, kā viņš sludinātu desmit tūkstošiem. Kas gan ieslāja durvīs kaut kur sprediķa sākumā, ja ne tas puika ar izspūrušajiem matiem? Tajā vakarā viņš atradās pie altāra. Ja es nekļūdos, tas bija mazais Dvairis Mūdijs, kas aizsūtīja pie Kristus pusmiljona dvēseļu. Saprotat? Ak vai! Bet notika taču tik daudzas lielas sanāksmes un izpušķoti pasākumi! Saprotat?

98 Dievs ir neparastās lietās. Dievs parādās neparasti. Jums tas ir jāatceras.

99 Es šobrīd nevaru atcerēties to mākslinieku, kurš uzgleznoja to gleznu, kur Jēzus klauvē pie durvīm. Tas bija kaut kāds grieķu mākslinieks. Es vienkārši nevaru tā uzreiz atcerēties tā cilvēka vārdu. Taču viņam bija vajadzīga teju vai visa dzīve, lai uzgleznotu to gleznu. Un, saprotiet, pirms to var izkārt slavas zālē, tai sākumā ir jāiziet kritikas zāle. Tā tam ir jānotiek ar jebkuru ievērojamu gleznu. Tai ir jānostājas kritiķu priekšā.

100 Ak, kaut man būtu tas – kaut kas, kas ir vajadzīgs, lai šorīt noliktu to priekšā šai sanāksmei. Vai jūs saprotat, pentakosti, ka laikā, kad mēs atdziestam, ka Dievs ir izvedis mūs cauri kritikas zālei? Draudzei ir jāiziet cauri kritikas zālei, pirms Viņa varēs ieiet slavas zālē kā Līgava. Protams. Vai jūs varat to izturēt? Vai jūs esat gatavi atnākt saskaņā ar Rakstiem un stāvēt uzticīgi savai liecībai Kristus mīlestībā? Vai arī jūs atgriežaties atpakaļ, ejot kopā ar šo pasauli? Kā ir teikts Bībelē: “Dēma ir mani atstājis, iemīlēdams šo pasauli.” Lūk, kur šodien atrodas draudze, tā ir nosvērta uz svariem. Tieši tāpēc kļūst par Lāodikeju.

101 Tā glezna, kad mākslinieks bija to uzgleznojis, kad tā nokļuva kritikas zālē, viņi nevarēja atrast nevienu kļūdu. Taču galu galā piecēlās kāds ievērojams kritiķis un viņš sacīja: “Ir viena lieta,

kas tavā gleznā ir nepareiza.” Viņš sacīja: “Tā ir taisnība, Jēzus ar lukturi Savā rokā, nākdams naktī, grēka tumsā. Tā ir laba glezna. Ir redzams, ka Viņš gaida, lai kāds atnāk pie durvīm, pie kurām Viņš klauvē,” sacīja, “tas ir brīnišķīgi. Un tas skatiens Viņa sejā, kad Viņš ilgojas sadzirdēt kaut ko no iekšienes. Taču, ser, uz tām durvīm nav roktura. Ja Viņš patiešām atnāktu, kā gan Jēzus varētu ienākt, jo uz tām durvīm taču nav roktura?”

102 “Ak,” atbildēja mākslinieks, “es to šādi uzgleznoju, jo rokturis ir iekšpusē. Jēzus nevar ienākt vienkārši ar Savu gribu. Tai ir jābūt tavai gribai, kas ļaus Viņam ienākt.”

103 “Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un ienāk...Mani ielaiž, Es ieiešu un vakariņošu ar viņu, un viņš ar Mani.”

104 Tā ir tā aina, kuru mēs izskatām šobrīd. Kāpēc cilvēks klauvē pie durvīm? Kas liek cilvēkam klauvēt pie durvīm? Viņš mēģina tikt iekšā. Viņš mēģina ienākt iekšā. Varbūt ir kaut kas, par ko viņš grib ar tevi parunāt, vai arī, iespējams, viņš grib pārrunāt ar tevi kaut kādu lietu vai kaut ko tādu. Vai...vai arī, iespējams, viņš grib tev kaut ko iedot. Ir kaut kāds iemesls, jo citādāk viņš pie durvīm neklauvētu. [Brālis Branhams klaudzina pakanceli–Tulk.] Saprotat? Mēs būtu...Cilvēciskā pieklājība būtu vienkārši atvērt durvis un uzzināt, ko tas cilvēks grib. Tas ir vienīgais veids, kā rīkoties cilvēciski: atvērt durvis, pajautāt tam cilvēkam: “Kas tu esi? Ko tu vēlies?”

105 Viņš grib, iespējams, viņš grib tevi apciemot, vienkārši apsēsties, pateikt: “Es esmu tavs draugs. Šorīt es gribētu pavisam nedaudz ar tevi parunāt.” Tādā gadījumā apsēdies, ja tas ir draugs, parunā ar viņu. Ja tas ir kāds cilvēks, kuram no tevis kaut ko vajag, jūs varat to pārrunāt. Saprotat?

106 Daudzi ievērojami cilvēki ir klauvējuši pie durvīm dzīves laikā. Lūk, daudz kas ir atkarīgs (kad tu jau esi pienācis pie durvīm) no tā, kas tur klauvē. Tev ir jāzina, kas tur klauvē. Taču tev būtu vismaz jāpienāk pie durvīm. Tā ir vienīgā pieklājīgā rīcība: noskaidrot, kas stāv tur pie durvīm. Ja kāds klauvē, aizej tur, paprasi: “Kas tur ir?” Atver durvis. “Kas tu esi? Ko tu vēlies?” Ak, daudzi...daudzi... Varbūt tas ir kāds ievērojams cilvēks. Kā būtu, ja tas būtu kāds ievērojams cilvēks? Tev tas būtu liels gods, ja tu atvērtu durvis kādam, kas ir ievērojams cilvēks.

107 Kas, jūsuprāt, būtu noticis pirms dažiem gadiem, kad Ādolfs Hitlers bija Vācijas fīrers? Ko jūs nodomātu par cilvēku, kurš dzīvotu uz kādas sānielīņas vai kaut kur uz ielas, ja kādu rītu viņš izdzirdētu klauvējienu pie durvīm, ziniet. [Brālis Branhams klauvē pa kanceli–Tulk.] Un viņš dotos pie durvīm un...tas parastais vācu kājnieks, stāvētu tur, bet aiz durvīm stāvētu Ādolfs Hitlers? Nu, reiz viņš bija visievērojamākais cilvēks Vācijā. Saprotat? Protams. Nu, viņš bija ievērojams cilvēks.

108 Vai zināt, ko izdarītu tas parastais kājnieks? Viņš teju vai ģībonī nenokristu. Viņš nostātos miera stājā, izslietu roku vācu sveicienā, sacītu: “Varenais Vācijas fīrer, ienāciet manā necilajā namā. Visu, ko jūs šeit gribēsiet, visu, ko vien var izdarīt jūsu kalps, vienkārši pasakiet man. Es to ar prieku izdarīšu.” Ak, kāds gods!

109 Vai zināt ko? Katrā Vācijas avīzē parādītos raksts par to, ka varenais Ādolfs Hitlers aizgāja uz parasta zaldāta namu un pieklauvēja pie durvīm, un kaut ko pajautāja. Ka Hitlers tam kājniekam kaut ko paprasīja, atnāca uz viņa mājām un...un pagodināja viņa namu, nu, cik gan tas būtu varens notikums! Un ka...

110 Ja jūs esat bijuši Itālijā un...Musolīni laikā. Bet Musolīni bija Romas, Itālijas diktators. Un kā būtu, ja kaut kāds nabags tur no ielas kādā rītā izdzirdētu klauvējienu pie durvīm? [Brālis Branhams klauvē pa kanceli–Tulk.] Un tur pie durvīm stāvētu Musolīni. Ak vai! Viņu sirdis notrīcētu: “Nu, varenais diktator, varenais cienījamais kungs, ienāciet manā namā.” Trīsot un drebot: “Ko...ko es varētu izdarīt? Vai šeit ir kaut kas, ko jūs vēlētos? Vai ir kaut kas tāds, ko jūsu kalps varētu jums izdarīt?” Ak, tas būtu liels gods jebkuram romietim – uzņemt savā namā Musolīni.

111 Un kā būtu, ja Anglijas karaliene atbrauktu šodien šurp uz Toskānu un nolaistos šeit lidostā,

un atnāktu uz kādu no mūsu mājām? Vienā no mūsu... Mēs esam parasti cilvēki. Un, ja Anglijas karaliene atbrauktu no Anglijas, visu to gabalu pāri jūrai, nolaistos šeit lidostā...lidostā un atbrauktu ar taksi, un atnāktu, un piekļautu pie tavām durvīm. [Brālis Branhams klauvē pa kanceļi–Tulk.] Un tu, cienījama lēdija vai džentelmenis, pienāktu pie durvīm un sacītu: “Sveicināti.” Bet tur stāvētu viņa, vienkārši kā parasta sieviete. Un tu sacītu: “Sveicināti. Kas jūs esat?”

112 “Es esmu Anglijas karaliene,” un viņa stādītos priekšā. Ak vai, kāds gods! Kāda cieņa!

113 Ikviena avīze viscaur Toskānā, it visur Savienotajās Valstīs, tās būtu valsts ziņas, ka varenā Anglijas karaliene veica visu to ceļu līdz Toskānai, Arizonai, un apciemoja tevi,niecīgu cilvēku. Tas liktu karalieni cienīt vēl vairāk: tik ļoti pazemojās, lai pienāktu pie manām vai jūsu durvīm. Nu, vai jūs zināt, ko viņa pateiktu? Kaut arī viņa nav... Jūs neesat viņas valdījumā, tomēr viņa ir ievērojams cilvēks. Viņa ir varenākā karaliene pasaulē. Kad lieta nonāk līdz valstīm, viņa ir varenākā nacionālā karaliene pasaulē. Nu, jūs sacītu: “Cienījamā karaliene, ienāciet manā namā. Ja šeit ir kaut kas, ko jūs gribat paņemt, jebkas, ko jūs gribat izdarīt – vienkārši jūtieties kā mājās.” Nu, protams. Un tas būtu nodrukāts visās avīzēs.

114 Vai arī pat šajā rītā, ja pie mūsu durvīm atnāktu mūsu prezidents Kenedijs. Ak, varbūt jūs nepiekrītat viņam politikā, taču jūs vienalga viņu ielaistu iekšā. Kāpēc? Nevis tāpēc, ka viņš varbūt ir parasts cilvēks, bet tāpēc ka viņš ir tāds, viņš ir mūsu Savienoto Valstu prezidents. Kaut arī mēs, iespējams, nepiekrītu viņam (es nepiekrītu) politikā. Un tomēr jums tas būtu pagodinājums, ja prezidents Kenedijs atnāktu pie jūsu durvīm.

115 Kā būtu, ja viņš būtu speciāli atbraucis, lai nostātos pie tavām durvīm? Nu, tas būtu visās ziņās: “Pazemīgais misters Kenedijs, Savienoto Valstu prezidents, atlidoja uz Toskānu, Arizonu, lai atnāktu pie Džona Doja durvīm.” Kāds milzīgs pagodinājums tas būtu viņam un kāds pagodinājums jums. Nu, jūs neparko nedzītu viņu projām. Protams. Jūs neapšaubāmi uzņemtū viņu, jo tas ir ievērojams cilvēks.

116 Bet kurš ir ievērojamāks par Jēzu? Bet Viņš tiek padzīts prom no vairāk durvīm nekā visi šīs pasaules diktatori un karaļi, un monarhi. Jā. **“Es stāvu durvju priekšā un klausīnu; ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un ar viņu vakariņošu.”**

117 Ak, šie klusie klauvēji, kurus mēs dzirdam pie durvīm. Jēzus bieži klauvē pie mūsu sirds durvīm. Lūk, kur šodien atrodas draudze. Tas klusais klauvējiens, bez šaubām, jūs jūtat to tieši tagad. Kas tas ir? Tas ir Jēzus, kas cenšas ieiet, tikt iekšā pa tavas sirds durvīm. Viņam ir...Viņš grib nedaudz ar tevi parunāt.

118 Un, ja jūs parādītu godu prezidentam, tad kā ar Jēzu? Ja jau jūs neparko nepadzītu prezidentu, tad kā jūs varat padzīt Jēzu? Prezidents ir tikai cilvēks; viņam ir jānomirst. Bet Jēzus ir jūsu Dievs. Viņš ir jūsu tiesnesis. Ne tas vien, bet Viņš, kurš ir jūsu tiesnesis, šobrīd ir jūsu Glābējs.

119 Lūk, prezidents varētu gribēt iesaukt tevi armijā. Viņš varētu pieprasīt tev darīt kaut kādas briesmīgas lietas. Viņš varētu no tevis pieprasīt vai arī kaut ko tev atņemt, atņemt tavus bērnus vai vēl kaut ko, lai tie būtu viņa kalpi vai kaut ko tādu. Viņš varētu izdarīt kaut ko tādu.

120 Taču Jēzus to negrib. Viņš grib tev kaut ko iedot. Lūk, kāpēc Viņš klauvē. Viņam ir kaut kas priekš tevis. Nav nekā, kas būtu lielāks par to, ko Viņš grib tev iedot – Svēto Garu. Viņš grib iedot tev Mūžīgo Dzīvību.

121 Kā būtu, ja prezidents sacītu: “Es padarīšu...es esmu atnācis, lai tevi aizvestu, man ir pilnvaras tā izdarīt, lai padarītu tevi par Savienoto Valstu prezidentu.” Reiz tev tas būs jāatstāj. Kā būtu, ja karaliene gribētu padarīt tevi par Anglijas karalieni, lai tu nēsātu kroni? Tas...tev tas būs jānovelk.

122 Bet Jēzus dāvā tev Dzīvības kroni, kuru mēs nekad nenovilksim, nevīstošu Viņa Godības

kroni. Un mums tas nebūs jānovelk. Viņš dod to mums. Tā ir svētība. Tas ir Svētais Gars, ar ko Viņš grib kronēt mūsu dzīvi.

123 Kā gan mēs varam būt tik vienaldzīgi, ka to noraidām? Cik neprātīgas lietas dara draudze! Cik neprātīgi var kļūt cilvēki, ka pieļauj tādu kļūdu, atsakoties ieklausīties tajā klauvējienā pie durvīm. [Brālis Branhams klauvēja pa kanceļi–Tulk.] Kāds tas būtu neprāts, ja kāds vīrietis vai sieviete, kas šorīt ir šeit, novērstos no šī klauvējiena, no Mūžīgās Dzīvības!

124 Un mēs skatāmies un redzam, kā tuvojas tiesas mākoņi, kā zinātne saka: “Trīs minūtes līdz pusnaktij.” Un divas no tām minūtēm jau faktiski ir pagājušas. Tas bija pirms dažiem gadiem.

125 Un mēs redzam, ka draudze ir izkaisīta. Mēs redzam, ka viss notiek tā, kā tas ir, un konfesija sāk kļūt par konfesiju, atdzišana. Un izskatās, ka atmodas laiks ir gandrīz beidzies. Labāk paskatīsimies taisnībai acīs. Ak, mums ir daudz trokšņa, protams: rībinām pa klavierēm, lēkājām augšup un lejup. Sievietes īsi apgriež savus matus un krāso zilas acis, un uzvedas nepieklājīgi, bet vīrieši atļauj viņām to darīt! Tas ir pretrunā Rakstiem.

126 Tāda šķebinoša aina, kādu mēs šodien redzam pat uz mūsu ielām! Vakar es paņēmu savus bērnus, viņi grib aizbraukt uz turieni, paskatīties rodeo parādī, mani jaunākie bērni. Mans tēvs bija jātnieks, un arī es esmu nedaudz jājis, un tas vienkārši ir viņos, viņiem patīk zirgi. Un viņi gribēja paskatīties uz zirgiem. Bet, kad es apstājos uz ielas, man iekšienē kļuva nelabi un es aizgriezās: redzēt, kā cilvēki šodien, viņi mēģina dzīvot pagātnē, mēģina dzīvot ar ko tādu, kas reiz bija.

127 Mēs dzīvojam mainīgā pasaulē. Tā visu laiku mainās, manā apkārtnē. Es esmu dzimis kentukietis. Tā tas ir, faktiski visi mani tuvinieki dzīvo šeit. Un viņiem ir Renfro ieleja. Viņi mēģina atdarināt lauciniekus un dedzina petrolejas lampas, un gatavo ēdienu uz malkas krāsnīm, un nēsā tādas drēbes, kādas nēsāja agrīnie iedzīvotāji. Viņi...viņi dzīvo mainīgā pasaulē, cenšoties dzīvot... Jūs esat mūsu laikā, bet cenšaties atgriezties un dzīvot kaut kā savādāk, kā bija reiz. Kas liek cilvēkam tā darīt? Tāpēc ka viņam tā būtu jādara.

128 Taču, kad tu centies atvest viņus pie Evaņģēlija, kas nekad nemainās, to viņi negrib. Viņi grib kaut ko modernu, to visjaunāko, kādu, kas papliķēs viņiem pa muguru un ļaus viņiem tikt cauri ar vienkāršu pievienošanos draudzei, dzīvojot, kā vien viņiem iegribās. Taču, kad lieta nonāk līdz tam, lai patiešām atgrieztos pie Evaņģēlija, to viņi negrib. Kaut arī tas, kas viņos vēlas griezties atpakaļ, ir tas Evaņģēlijs. Bet viņi mēģina to apmierināt, paņemot atpakaļ fizisko, bet noraidīdami garīgo. Vai redzat, kā velns pagriež otrādi Evaņģēliju cilvēkiem?

129 Es nenoniecīnu manas māsas, taču, ja agrākajos laikos kāda sieviete staigātu pa pilsētu tāda, kādas dažas es redzēju vakar, uzģērkušas bikšu pāri! Kā tā kundze vispār tajās ielīda, šķita, ka pat āda spiežas ārā. Interesanti, kā tā sieviete tajās ielīda. Iet pa ielu! Bet Bībelē ir teikts: “Tā, kura uzvilks apģērbu, kas pieder vīriešiem, ir negantība Dieva acīs.”

130 Un ar to zilumu, visapkārt acīm, ja viņa izietu cauri agrīno iebraucēju pilsētai, tad vecais ārsts ieliktu viņu slimnīcā un izsludinātu pilsētā slimības karantīnu, jo “tā sieviete pirms nāves ir pārklājusies ar čūlām”. Tā tas ir. Lūk, kāda slimība!

131 Bet jūs mēģināt atgriezties pagātnē un kaut kā dzīvot, bet tad noraidāt vecmodīgā Svētā Gara Evaņģēlija klauvējienā, kāds tas bija Vasarsvētku dienā, ar tādiem pašiem atribūtiem, kuri bija tajā, lai mūs attīrītu un padarītu mūs par jauniem radījumiem. Mēs dzīvojam ēnās, bet draudze atrodas tur Lāodikejas periodā – “bagāta, netrūkst ne nieka”. Lūk, mēs, pentakosti, nevaram pārāk stipri bļaut uz baptistiem un metodistiem, jo katliņš nevar saukt tējkannu par melnu, ziniet. Tāpēc ka mēs esam izdarījuši to pašu. Lūk, tā tas ir.

132 “Un, redzi, Es stāvu pie durvīm un klauvēju, un ja kāds...” Lūk, atcerieties, Bībele saka, ka šajā periodā Viņš bija ārpus draudzes, centās tikt iekšā. Lūk, jūs nevarat apstrīdēt Dieva Vārdu. Saprotat? Viņš centās tikt iekšā, lūdzoties, lai Viņš ielaiž. “Ja kāds atvērs durvis, ielaidīs Mani, ak,

Es ienākšu un vakariņošu ar viņu.” Saprotat? Viņam ir kaut kas, ko Viņš grib ar tevi pārrunāt, kādas darīšanas jeb glābšanas plāns. Viņš grib ar tevi parunāt. Bet varbūt tevi tik ļoti ir pārņēmusi kāda mācība un tu esi nocietinājies, vienaldzīgs, ka pat negribi dzirdēt, ko Viņš saka. Tā tas ir. “Redzi, Es stāvu pie...”

133 Jūs sakāt: “O-o, brāli Branham, nu, brītiņu pagaidi. Es Viņu jau ielaidu.” Nu, varbūt tu izdarīji tikai to. Bet varbūt tas arī ir viss, ko tu esi izdarījis – tu Viņu tikai ielaidi. Saprotiet, daudzi cilvēki ne... Viņiem ir bail jau no domas par elli, un viņi zina, ka bez Kristus viņi dosies uz turieni. Saprotat? Un viņi sacis: “Nu, es Viņu ielaidu, protams, pirms trīsdesmit gadiem, pirms divdesmit gadiem.” Taču varbūt tas ir viss, ko jūs izdarījāt.

134 Kā būtu, ja es atnāktu pie jums uz mājām un piekļāvētu pie durvīm, jūs sacītu: “Ienāc, brāli Branham”? Es ienāktu. “Bet stāvi tikai šeit. Nesāc te neko piedāvāt, nekur dziļāk manā mājā neej.” Saprotat?

135 Un tā, vai zinājāt, ka aiz cilvēka sirds durvīm ir kāda neliela slepena istabiņa? Ak, mums negribas to atzīt, taču tā ir patiesība. Protams, mums ir nelielas slepenas istabiņas. Tieši tā. Mums patīk saukt... Mēs pieņemam Viņu savā sirdī, bet mēs negribam padarīt Viņu par mūsu Kungu. Mēs negribam iet uz elli, tāpēc: “Jēzu, nāc iekšā pa durvīm, lai es nenokļūtu ellē, bet Tu nevari būt mans Kungs.”

136 Lūk, *Kungs* nozīmē “īpašumtiesības”. Tas nozīmē: kad tu ielaid Viņu kā Kungu, Viņš kontrolē visu. Viņš ir mājās.

137 Ja es atnāktu pie jums uz mājām un piekļāvētu pie durvīm, bet jūs mani negribētu, sacītu: “Ej prom no manām durvīm,” es jūs cienītu vairāk. Ja jūs atļautu man pārkāpt pāri sliekšnim, sacītu: “Un tā, nevajag te visur rakņāties. Stāvi *tur* uz vietas. Nu, ko tu gribi?” Saprotat? Vai es justos gaidīts? Vai es varētu izskaidrot, kāpēc esmu pie jums atnācis? Protams, ka nē.

138 Un tieši tādā stāvoklī šodien ir draudze, draugs. Tieši tādi kļūst cilvēki: “Ienāc, Kungs, taču, lūk, tas, tas arī viss. Nu, saki man, ko Tu gribi.” Saprotat? Ak, nē! Lūk, kur sākas mūsu bēdas.

139 Mums ir jāpieņem Viņš ar sirsnību. “Kungs, ienāc manā namā. Ja šeit ir kaut kas, ja šeit ir kaut kas, ko Tu vēlies, ņem to Pats. Es esmu Tavs. Tu esi mans. Tu mani pagodini. Varenais Kēniņš, debesu un zemes Radītājs ir piekļāvējis pie manām durvīm. Un es gribu, lai Tu ienāc, Kungs. Kungs, kļūsti par manu Kungu. Paņem mani. Dari ar mani to, ko Tu vēlies. Ja ir kaut kas nelabs manī, atver katru noslēpumu, kas ir manā sirdī. Ej katrās durvīs. Pārbaudi mani, Kungs, paskaties, kas manī ir nepareizs. Un visu, kas ir nepareizs, parādi man to, Kungs. Izmet to ārā pa durvīm. Es gribu, lai tu būtu šeit. Es ielūdzu Tevi būt par manu Kungu. Man nav tās svētības, Kungs. Attīri mani tagad.”

140 Ja es nepadarīšu Viņu pilnībā par manu Kungu, tad es nekad neatvēršu Viņam durvis, ja jau Viņš nespēs būt Kungs. Es negribu, lai Viņš ir tikai Glābējs, ja Viņš nevarēs būt Kungs. Ja es... Visi grib Glābēju, bet Kungu viņi negrib. Viņi grib kaut ko, lai viņi varētu izvairīties no visa elles lāsta, bet tad dzīvot, kā vien viņiem iegribas, darīt to, ko grib viņi.

141 Ziniet, vienkārši pastaigāsimies pa sirds ēku. Vai jūs pacietīsiet mani vēl desmit minūtes? Skatieties. Pievērsiet uzmanību. Tikai brītiņu pastaigāsimies pa sirdi.

142 Pašā sākumā, kad jūs ienākat cilvēka sirdī, tur labajā pusē, kad jūs ienākat, tur ir nelielas durvis, un tās saucas “mana personīgā dzīve”. Nu, tu negribi, lai kāds tur lien iekšā. “Lūk, ja es gribu kaut ko izdarīt, tā ir mana darīšana. Es pievienošos draudzei un es iešu uz turieni. Bet, sludinātāj, nemaz nestāsti man, kas man ir jādara.” O-o, jā! Saprotat? “Nu, es zinu, ka Bībele tā saka, taču es tam neticu.” Ak vai! Saprotat? Nu, vai jūsuprāt Jēzus paliktu tādā sirdī kā šī? Protams, nē. Viņš ienāk, lai būtu Kungs. Viņš ienāk, Viņš, kas...

143 Un tā...tā personīgā dzīve, ak, tas ir nopietni. Lūk, jūs zināt, ka mums gribas, lai mums ir sava personīgā dzīve. “Ja mēs gribam kompānijas pēc iedzert ar kaimiņu, tā ir mūsu darīšana. Ja mēs, sievietes, sagribēsim apgriezt mūsu matus, tas ir tas...tā ir mūsu personīgā amerikāņu privilēģija. Ja mēs gribam nēsāt šortus, tā ir mūsu darīšana.” Nu ko, tā tas ir. “Ja mēs, vīrieši, gribam iedzert kompānijas pēc un ja mēs gribam atļaut mūsu sievietēm tā darīt, tad tā nav tava darīšana mums te kaut ko sacīt.”

144 Bet Evaņģēlijā ir teikts: “Nedariet to.” Un tā, kura vārdiem ir taisnība? Saprotat? Dieva Vārdam ir taisnība.

145 Saka: “Ak, bet protams, mēs gribam...mēs gribam Jēzu. Protams. Mēs domājam, ka mums Viņš ir,” un visu ko tādu.

146 Taču interesanti, varbūt reiz pienāks tā Aizraušana, bet mēs paliksim un brīnīsimies, kur tas viss ir, ja jau tas patiešām atnāks noslēpumaini, saprotiet. Bet tieši tā tas atnāks – kā zaglis naktī. Jūs... Deviņdesmit deviņi no katra pusmiljona, no katra miljona tā arī neuzzinās, ka notiek Aizraušana. Tā notiks, bet viņi par to pat neko nezinās. Tā sacīja Jēzus. Tāpēc tas ir pareizi. Saprotat? Protams. Tā atnāks kā zaglis naktī, un viņi tiks slepus paņemti.

147 Kā tajā grāmatā, ko es reiz lasīju. Kā sauca to puisi? Romeo un Džuljeta vai kaut kas tamlīdzīgs, saprotiet, viņš atnāca un aizveda viņu naktī.

148 Tieši šādi dara Jēzus. Kad pasaule vienkārši bezrūpīgi snauz, kā ir teikts Bībelē, Lāodikejas periods, Viņš ielavīsies un paņems to Līgavu. Tad visi tie, kas augšāmcēlās visos tajos periodos, kuri bija visas tajos periodos, viņi visi dosies uz Debesīm Līgavā.

149 Tad atnāks tiesas. Draudzes sacīs: “Nu, pagaidiet. Es domāju, ka bija jābūt Līgavai, Tā Kunga un Līgavas Atnākšanai.”

150 “Tas jau sen ir noticis.” Saprotat? “Jūs neko par to nezinājāt.” Saprotat? “Tas atnāca slepenībā.”

151 Kāpēc? Mēs sakām: “O-o, es piederu draudzei. Es esmu metodists. Es esmu baptists. Es esmu pentakosts.” Dievam tas nenožīmē pilnīgi neko.

152 Tas nav vairāk kā tas, kad ārsts saka: “Jums ir vēzis, tas ir pēdējā stadijā.” Bet tam nav nekāda sakara ar to slimību. Tas ir vienkārši tam iedots nosaukums. Tas ir velns, saprotiet, “vēzis”. Ja jūs pateiktu: “Tas ir balodis. Tas ir klijāns. Tas ir kaut kāds maitasputns.” Tam...tam nekāda sakara ar...Un, saprotiet, tas viņu nedziedinās. Tas to nenogalēs. Tas tikai pasaka, kas tas ir.

153 Vienkārši saka, jūs sakāt: “Es esmu kristietis. Es esmu...” Tā varbūt ir tikai runāšana. Saprotiet, mūsu dzīves runā tik skaļi, ka mūsu liecība nav pat dzirdama; mūsu dzīve, mūsu darbības, mūsu morāle mūsu vidū.

“Viņi šeit grasās rīkot evaņģelizāciju?”

“Kas to rīkos?”

“Baptisti.”

154 “Ak, mums ar to nebūs nekā kopēja.” Bet varbūt Dievam tur priekš mums ir vēstījums?

“Kas to rīkos?”

155 “Pirmā Asambleja, otrā Asambleja vai arī 'Jēzus Vārds', vai 'Dieva draudze' vai...vai vēl kāds.”

“Ak, nu, mēs...mēs neesam no tās grupas.”

156 Mēs esam brāļi. Vai tiešām kāds uzdrīkstēsies dalīt Dieva mantojumu? Viņi ir saņēmuši Svēto Garu, kā jūs esat To saņēmuši, darījuši tos pašus darbus, ko darījat jūs, kad jūs To saņēmt. Protams.

157 Vai jūs saprotat, kāpēc man patīk šie pilnā Evaņģēlija uzņēmēji? Tas dod vietu, kur es varu par to runāt, saprotiet, pateikt: “Tas ir tas.” Mēs esam brāļi. “Sadalīti neesam mēs, mēs Ķermenis viens esam,” saprotiet, kā sacīja dzejnieks.

158 Un tā: “Tās manas mazās privātās durtiņas, mana personīgā dzīve, nu, viss kārtībā. Es būšu jūsu draudzes loceklis. Es pievienošos pilnā Evaņģēlija uzņēmējiem. Taču, lūk, nesāciet man te stāstīt, ka man ir jāpieņem tas Svētais Gars, šādi jāuzvedas.” Saprotat? Lūk, kas ir tā mana privātā dzīve. Saprotat? Darot šādi, Jēzus nekad nekļūs par tavu Kungu. Viņš vienkārši apgriezīsies un izies ārā pa durvīm.

159 Ko darītu jūs tamlīdzīgā gadījumā, kad kāds...ja jūs atnāktu pie kāda uz mājām, bet viņi sacītu: “Nostājies *šeit* pie durvīm. Stāsti, kāpēc atnāci?” Nu, tu sacītu: “Pateicos,” un izietu ārā pa durvīm. Arī Jēzus izietu. Protams. Lūk, kāpēc draudze ir atstāta, sēd atdzisusi, saprotiet, tieši tāda, kāda tā ir. Nepieļaujiet, lai pilnā Evaņģēlija uzņēmēji nonāk līdz tādām stāvoklim.

160 Kad jūs dzirdat vēstījumu un dzirdat klauvējienu [Brālis Branhams klauzina pa kanceļi–Tulk.], atveriet un sakiet: “Kungs, ko tas nozīmē?” Kad jūs redzat kādu cilvēku... Mums ir daudz atdarinātāju. Taču, kad jūs redzat kaut ko īstenu!

161 Ko nozīmē atdarinātājs? Ko nozīmē viltots dolārs, kad jūs paņemat rokā dolāru, kas ir viltojums? Tas nozīmē, ka viņš ir nokopēts no īstā. Lai uztaisītu to viltojumu, ir jābūt tam īstajam.

162 Tāpēc ir īstenais Svētais Gars, īstenais glābšanas spēks, īstenais mīlestības Dievs. Jā. Nepieņemiet neko mazāku. Tieši tā, nedariet to. Labi. Tās privātās durvis...

Man būs jāpasteidzas, lai izskatītu tās durvis.

163 Ir tādas nelielas lepnuma durvis. Ak vai! Tās nav labas. Labāk pārāk ilgi pie šīm durvīm nestāvēsim. Taču jums gribas stāvēt pie tām privātajām durvīm un sacīt: “Lūk, nevajag man te neko stāstīt. Saproti? Nu, man ir mans paša lepnums.” Protams, taču jums nevajadzētu tā darīt.

164 Ne pārāk sen es šeit sludināju par jēru un balodi. Un jērs, saprotiet, jērs, aita dod tikai vienu lietu, un tā ir vilna. Tas ir tas, ko viņš dod. Un viņš atsakās no savām tiesībām. Jūs varat paņemt aitu un pacelt to, *šādi* sasiet tai kājas, un pilnībā to apcirpt. Viņa tur vienkārši gulēs. Viņa atsakās no savām tiesībām. Galu galā viņa ir izaudzējusi to vilnu, tā pieder viņai, taču viņa no tās atsakās.

165 Kad jūs sakāt cilvēkam, ka viņam ir jāpiedzimst no augšas, ka viņam ir jāattīrās no grēka dzīves; ka viņam...viņam ir jābeidz tā melošana, zagšana, mānīšanās un cilvēku vervēšana draudzē, un nepieklājīga uzvedība. Ak, daži no viņiem pārsprāgst kā ziepju burbulis, lūk, saprotiet, tas ir āzis, redziet, viņš ārdīsies kā traks. Bet īsts jērs atteiksies no savām tiesībām.

166 Reiz es pateicu mūsu kundzēm par... Nav tā, ka es būtu pret tām kundzēm; tās ir mūsu māsas. Taču es degu par šo Draudzi. Kad es redzu, ka tajā ienāk pasaulīgais, kā Sodomā, tad man ir noteikti jānostājas pret to. Kaut kas manā sirdī asiņo, un es bļāju. Neatdariniet Merlinu Monro vai kādu no tām tur sievietēm. Rīkojieties kā Sāra Bībelē. Saprotat? Necentieties būt misters *Tāds un Tāds* vai vēl kāds, skraidīt pa skatuvi un muļķīgi uzvesties, vai apģērbties kā kaut kāda cepuru kārba, un ņemties un raizēties. Nedariet to. Mums starp pentakostiem ir pārāk daudz holivudas šova. Tā tas ir. Mums ir vajadzīgs Svētais Gars. Lūk, varbūt jūs mani nemīlēsiet, varbūt jūs negribēsiet, lai es vēl atbraucu. Taču šī ir iespēja pateikt Patiesību, un šī ir Patiesība. Pārbaudiet to, tiekat skaidrībā, vai tā ir taisnība vai nē.

Kāda kundze sacīja: “Tā ir mana amerikāniskā privilēģija.”

Es sacīju: “Bet jūs to pazaudēsiet.”

167 Pirms kāda laika mēs ar sievu devāmies uz pārtikas veikalu Indiānā, un mēs ieraudzījām kaut ko neparastu: vienai sievietei bija svārki. Tas bija ļoti dīvaini. Viņa sacīja: “Dārgais, vai tie cilvēki nedzied koros?”

Es sacīju: “Jā. Jā.”

“Nu, bet kā?”

168 Es sacīju: “Nu, saproti, dārgā, viņi nav no mūsu Valstības,” es sacīju, “mūsu Valstības.” Es sacīju: “Nē.”

169 Es esmu bijis misionārs, daudzas reizes apbraucis apkārt pasaulei. Es ieraugu...es aizbraucu uz Vāciju, es ieraugu Vācijas garu. Es aizbraucu uz Somiju, tur ir citādāks gars. Es aizbraucu uz Austrāliju, tur ir cits gars. Es atbraucu uz Ameriku, tur ir cits gars. Tas ir nacionālais gars, un tie visi ir no velna. Tā sacīja Jēzus. Šīs pasaules valstības ir no velna, viņš kontrolē ikvienu no tām. Lūk, tā sacīja Jēzus.

“Tāpēc, saproti, tas ir tas nacionālais gars.”

“Nu,” sacīja viņa, “vai tad mēs neesam amerikāņi?”

Es sacīju: “It nemaz. Potenciāli mēs esam.”

170 Sacīja: “Ko tu...” Es sacīju... “Nu, vai tad mums vajadzētu darīt kā amerikāņiem?”

171 Es sacīju: “Nē, ne jau kā tā piedzērusies, skandalozā, kaunpilnā grupa. Ir nemaz. Mēs esam dzimuši no Debesu Gara. Mēs esam nākuši no turienes, kur ir tīrais, neapgānītais svētums, kur ir eņģeļi un tainīgums Dieva priekšā.” Es sacīju: “Protams, mēs dzīvojam šeit kā valsts. Tā tas ir. Tā ir mūsu valsts, mēs esam šeit, cenšamies, taču mūsējā ir: 'Lai nāk Tava Valstība. Lai Tava griba ir šeit uz zemes, kā tā ir Debesīs.'”

172 Tādējādi, kad mēs piedzimstam no Augšas un viss grēks paliek bezdibeņa tajā pusē, tas ir Dieva Gars, kas ienāk, Radītājs, mūsu sirdī, un Viņš vada mūsu raksturu. Mēs nemelojam, nezogam, nemānāmies. Patiesi, godīgi – mēs dzīvojam kā Debesu pilsoņi, jo tādi mēs esam, ja mēs esam dzimuši no Dieva Gara.

173 Un tik daudzi no mums saputrojas un vienkārši lieto tos “ismus” un sajūtas, un pārējo, un sauc to par Dieva Garu. Lūk, kāpēc mēs šodien esam tik saputrojušies, visa draudžu sistēma. Tas ir briesmīgi. Un neskatoties uz to visu, Jēzus joprojām stāv pie durvīm, izlikts uz ielas.

174 Un tomēr ir vēl vienas durvis, kuras es gribētu atvērt, ticības durvis; pēc tam es beigšu. Šeit ir apmēram ducis, kuras es esmu pierakstījis, bet es tās izlaidīšu. Ticības durvis.

175 Tu saki: “Vai tu atnāksi pie pilnā Evaņģēlija uzņēmējiem?”

“Pie kādiem?”

“Pilnā Evaņģēlija.”

“Tas ir pret manu ticību.”

176 Ir tikai viena Ticība. Tā tas ir. “Viena ticība. Viens Kungs. Viena kristība.” Tā tas ir.

“Nu, tas ir pret manu ticību.”

177 Varbūt tu nemaz negribi, lai Jēzus stāv pie tavas ticības durvīm. Tu esi uzbūvējis savu ticību uz kaut kādas baznīcas, kaut kādas konfesijas mācības. Un tieši tur tava ticība ir ieslēgusies, tajā istabiņā, un tu nevari atļaut ienākt Jēzum, kas ir Vārds.

178 “Iesākumā bija Vārds,” ir teikts Jāņa Evaņģēlija 1. nodaļā. “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva un Vārds bija Dievs. Un Vārds kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū.” Viņš ir Mūžīgais Vārds.

179 Bet jūs, jūsu ticība, kas saka, ka: “Brīnumu laiks ir beidzies. Un nav nekā tāda kā runāšana mēlēs un pravietošana. Un tās blēņas, ar ko šodien nodarbojas vasarsvētku draudze – nekā tāda nav.” Varbūt tu esi ļāvis kaut kādai ticības mācībai aizkavēties aiz tavas ticības durvīm.

180 Ja vien tu atvērtu tās durvis un ielaistu iekšā Dieva Vārdu, lai tas kļūtu par tavu Kungu, sacītu: “Man ir vienalga, ko saka ticības mācība. Ja tā ir teikts Bībelē, Tu esi mans Kungs.”

181 Jums ir jāpiedzimst no augšas. Un, kad mēs piedzimstam no augšas, tad mums ir jāpiepildās ar Svēto Garu. Nav nozīmes, kas tā ir par ticības mācību, kas tas ir, nekas no tā.

182 Tu saki: “Nu, es ticu, kas Jēzus ir Dieva Dēls.” Arī velns tam tic.

183 Jums ir jāpiedzimst no augšas. Visiem ir bailes no tās jaunās Dzimšanas. Ak, es zinu, ka jūs sakāt par sevi, ka jūs esat dzimuši no augšas. Taču, manuprāt, mūsu dzīves reizēm runā tik skaļi, ka mūsu liecību nevar sadzirdēt. Saprotat?

184 Dzimšana – tas ir juceklis, lai kur tā arī nenotiktu. Piedodiet man šo izteicienu, bet, ja dzimšana notiek cūku kūtī, tad tas ir juceklis. Ja tā notiek govju kūtī, tas ir juceklis. Ja tā notiek slimnīcas palātā, tas ir juceklis. Un, ja tā notiek pie altāra, tas ir juceklis. Tas liks tev sapūt tavā personīgajā domāšanā. Tas liks tev atnest visu, kas... No visa tā, ko tu kādreiz mīlēji ar visu sirdi – tu no tā atteiksies, lai atļautu tam nelielajam, klusajam klauvējienam... Nav svarīgi, vai tā ir neliela misija uz ielas stūra.

185 Mēs, cilvēki šeit, ticam kaut kam pamatīgam. Mums, amerikāņiem, mums gribas lielas cepures un lielas automašīnas, un lielas konfesijas, vēl vairāk ticības mācībā, un vēl vairāk konfesijā. Viss, ko mēs gribam, ir kaut kas liels; bet Dievs meklē mazas, klusas balsis. Daudz pārdzīvojuma un trokšņa, lūk, ko gribam mēs.

186 Reiz fermeris paņēma ratus, devās uz lauku. Un, kad viņš izbrauca, tie kratījās un grabēja, un taisīja lielu troksni. Kad viņš brauca atpakaļ, tie brauca pa tām pašām bedrēm, bet pat nekustējās. Tie bija pilni ar labumiem.

187 Mums gribas ticības mācību. “Mūsu konfesija ir vislielākā. Mums ir *tas*. Slava Dievam, mēs pārspējam *to* tur grupu. Mēs pārspējam *to* grupu naudas maksāšanā un zvaigžņu došanā, un visā citā, kas atvedīs uz draudzi visvairāk cilvēku.” Nav nekas pret *to*. Tas viss ir labi. Taču, lūk, ko es mēģinu pateikt: tas vēl nav *Tas*. *Tas* ir normāli – vest cilvēkus uz draudzi. Jā.

188 Taču Jēzus sacīja: “Kad cilvēks aizgāja un pievērsa vienu ticībai, un viņu atveda,” sacīja, “par ko viņš kļuva? Par divreiz lielāku elles bērnu, nekā viņš bija sākumā.”

189 Mēs dzirdam Billija Grēma programmas. Nu, pret šo vareno evaņģēlistu neko nevar pateikt. Protams, nē. Viņš ir Dieva vīrs, un Dievs viņu lieto. Taču kur viņš atrodas? Tur Sodomā. Vai atceraties *to* līdzību? Tur bija divi eņģeļi, kas devās uz Sodomu, tā līdzība, par kuru Jēzus sacīja, ka tas pats notiks Viņa Atnākšanas laikā.

190 Taču Viens palika ar Ābrahāmu, ar izredzēto Draudzi, ar izsauktajiem. Paskatieties, ko izdarīja tie abi eņģeļi, tad tika dots vēstījums.

191 Vai tas nav kaut kas neparasts, par tiem diviem vēstnešiem? Tieši tas, ko pateica Dievs, pēdējās dienās; visos Mūdija, Senki, Finnija, Noksa, Kalvina un tā tālāk laikos tajā darbalaukā nekad nebija bijis tāda cilvēka, nebija neviena, kura uzvārds beigtos ar h-a-m, G-r-a-h-a-m [“Grēms” angļu val.–Tulk.], līdz pat šai dienai. Redziet, vēstnesis formālajai draudzei, redziet, “tautu tēvs”.

192 Lūk, garīgās Draudzes tur nebija, sākumā. Pentakosti, attēloti līdzībā, paskatieties, kā tas vēstnesis atnāca pie *tās* Draudzes.

Viņš apsēdās un runāja ar Ābrahāmu. Viņš sacīja: “Kur ir tava sieva, Sāra?” Bet viņu nosauca par “Ābrahāmu”. Kaut arī viņa vārds bija bijis “Ābrams”. Sacīja: “Kur ir tava sieva Sāra?” Viņas vārds bija S-ā-r-a-j-a, bet tagad tas ir S-ā-r-a. Viņš nosauca viņu par S-ā-r-u.

Sacīja: “Viņa ir teltī, aiz Tevis. Tev aiz muguras.”

193 Viņš sacīja: “Es,” personas vietniekvārds, “Es apciemošu tevi saskaņā ar dzīves ciklu.” Bet Sāra... Viņš sacīja: “Kāpēc Sāra smējās, kad Es to pateicu?” Te nu Viņš ir.

194 Kāpēc tas būs šādi? Ir jāpiepildās, ka tāds pats gars apciemo Draudzi, pravietiskais gars, izšķiršanas gars. Bet, kad tas atnāk, cilvēki to noraida. Kāpēc? Tā ir Lāodikeja. Mēs esam tik ļoti piebāzuši savas galvas ar ticības mācībām un pārējām lietām, ka nevaram to pieņemt. Tā tas ir. Saprotat? “Es stāvu pie durvīm un klausīnu. Kas dzirdēs Manu balsi...”

195 “O-o, mana ticība to visu nepieņem.” Tad tev ir nepareiza ticība.

196 Ticība, ziniet, īsta, neviltota Dieva ticība apstiprinās ar “āmen” katru Dieva apsolījumu, neviltotais Svētais Gars. Kāpēc? Jo Bībeli uzrakstīja Svētais Gars. Tur tā ir teikts. “Vīri senos laikos, kurus vadīja Svētais Gars, uzrakstīja Bībeli.” Redzat? Kā tādā gadījumā Svētais Gars var būt jūsos un To noliegt? Tas nav iespējams.

197 “Ar ārēju svētbijību,” sacīja pravietis, “bet noliegs Viņa spēku,” kas atbrīvo vīrieti un sievieti no grēka un pasaulīguma. Lai Dievs ir mums žēlīgs! Ak! Kaut kāda reliģioza ticība, kas jums ir, kas noliedz Dieva Vārdu – bēdziet no tā. Lai taisnība ir Dieva Vārdam. Tieši tā.

198 Pievērsiet uzmanību. Viņš sacīja: “Ir...nezini, ka tu esi kails, nelaimīgs, nabags, nožēlojams un aklis? Un nezini to.” Lūk, kur ir tā bēdīgā daļa. Un tā, mēs tūlīt beigsim. Es gribu, lai jūs to ieraugāt. “Tu nezini to.”

199 Lūk, ja mēs ieraudzītu vīrieti, kas ietu šeit pa galveno ielu, Stouna ielu vai pa kādu citu no šīm galvenajām ielām, un tas cilvēks būtu tik nabadzīgs, ka viņam nebūtu apģērba, un viņš būtu nožēlojams, nelaimīgs, un viņš būtu bez drēbēm, kails; vai arī sievieti, pilnīgi kailu un aklu; un viņi to nezinātu. Lūk, ja viņa to zinātu vai arī viņš to zinātu, tad viņi censtos atrast kādu vietu, kur aiziet, sadabūt kaut kādu apģērbu. Taču, ja viņi to nezina, tad jūs centīsieties viņiem to pateikt, bet viņi sacīs: “Tā nav tava darīšana.”

200 Lūk, tas ir precīzi tas, kāda saskaņā ar Jēzus Kristus vārdiem pēdējās dienās būs vasarsvētku draudze, “remdena”, bet būs “bagāta”. Mēs esam aptuveni tikpat bagāti kā ikviens no tām. Agrāk, kad mēs bijām tur misijā, mums bija glābšana. Tagad mēs esam pielīdzinājušies tamlīdzīgām aprindām un esam lielākā skaitā, un varenas skaistas lietas, bet kur mēs esam? Tieši tādi paši kā visi pārējie. Un tā sacīja Jēzus.

201 Taču tā visa vidū Viņš turpina klauvēt. [Brālis Branhams klausīnāja pa kanceli–Tulk.] “Ja kāds (atsevišķs cilvēks) sadzirdēs Manu balsi un atvērs durvis, Es ienākšu. Un Es vakariņošu ar viņu un viņš ar Mani.”

202 Lūk, pie kā mēs nonākam. “Kaili, akli.” Akli, patiešām akli, garīgi akli. Tu neko nevari viņiem pateikt.

203 Jūs zināt, ka mēs izaugām ārkārtīgā nabadzībā, tur Kentuki. Mans vectēvs bija mednieks un ļoti slavens mednieks. Un reizēm viņš medīja jenotus. Es nezinu, vai jūs šeit...Man šķiet, ka Arizonā jenotiem nebūtu pietiekami daudz ūdens. Taču viņiem tur, viņiem bija jenoti. Viņi medīja jenotus.

204 Cik daudzi zina, kas ir jenotu mednieks? Nu, paskatieties, cik šeit ir daudz kentukiešu! Ak vai! Labi. Nu, es jūtu, kad tagad varu novilkēt savu žaketi un nedaudz pasludināt. Es biju tāds kā

nedaudz sasaistīts, taču tagad es jūtos diezgan labi. Ak vai!

205 Cik daudzi no jums zina, kas ir salmu matracis? Hm! Hm! Nu, Tonij, paldies tev. Galu galā es esmu mājās. Hm-m. Hm-m. Jā. Tas ir lieliski. Ak vai!

206 Kukurūzas maize, kukurūzas biezputra, ak vai, melnacainie zirņi, rāceņu lapas! Vai esat tādus ēduši? Ak vai! Tā ir, lūk, tagad mums ir labi. Tieši tā. Tas ir labi.

207 Un vectēvs mēdza ķert jenotus, un viņš ieguva no tiem taukus. Un tas... Viņiem bija neliela skārda bundža. Mēs glabājam to nelielo bundžu no cepamā pulvera.

208 Mammai bija viena, ar kuru viņa grieza cepumus...ar to cepamā pulvera bundžu. Un viņa taisīja tos milzīgos cepumus. Tos varēja paņemt aiz augšas, bet apakša notrūka; un tur iekšā lika sorgo sīrupu un gabaliņu mājas sviesta. Tas bija patiešām garšīgi. Ko tādu varētu arī tagad. Bet šorīt man sīrupa bija tā kā nedaudz pamaz. Tāpēc, ziniet...bet kaut ko tādu patiešām varētu apēst.

209 Un mamma mēdza ņemt tos jenotu taukus, un mūsu mājās tās bija zāles pret visām kaitēm, tie un smēre ievainojumiem. Un viņa... Ja mēs sagriezāties, mums uzlēja to ziedi un terpentīnu. Bet tad, ja mēs bijām saķēruši kaut ko nelāgu, mēs lietojam jenotu taukus.

210 Mums bija viena neliela istabiņa un bija bēniņi. Augšā mums bija jākāpj pa, lūk, *šādām* kāpnītēm. Margas bija taisītas no jauna kociņa. Un mēs, bērni, gulējām tur augšā uz salmu matrača. Bet vēl virs tā salmu matrača bija pēlis, pēja pārvalks. Un turklāt apšuvuma dēļi bija sisti mēnesgaismā, tāpēc bija spraugas. Un caur tām pūta iekšā sniegu, tāpēc virs mums viņa iekāra brezenta gabalu, lai naktī mums uz sejas nekristu sniegs, uz tās mazo Branhamu kaudzītes. Un mēs bijām divi pie kājām, divi pie galvām, un divi pa vidu. Vienkārši mēs gulējām visvisādi, vērtījamiem tur kā sivēni un sildījām viens otru.

211 Laiku pa laikam kāds no mums izkļuva no tā brezenta apakšas, kad pūta auksts vējš, un mēs apaukstējāties, un mums tas parādījās acīs. Un, jūs zināt, kad acīs parādās tā lipīgā lieta. Mamma sauca tās par strutām. Sacīja: "Jums acīs ir strutas."

212 Nu, un no rīta es pamodos. Un mamma sacīja: "Billij, kāp lejā. Laiks iet uz skolu."

Bet es sacīju: "Mammu, man acīs ir strutas. Es neko neredzu."

213 Un pamodās Hampijs, mans brālis. Viņa vārds bija Edvards, bet mēs iesaucām viņu par Hampiju, vienkārši jautrības dēļ. Un viņš sacīja: "Man acīs ir strutas."

214 Es sadzirdēju, kā uz plīts tika uzlikti tie jenota tauki. Viņa tos pilnībā izkausēja. Tad mamma uzkāpa pa tiem pakāpieniem, un viņa iezieda un masēja mūsu acis. Un ticiet tam vai nē, strutas pazuda. Jenota tauki bija zāles strutainajām acīm.

215 Nu, es jums saku, draudzē ir iepūtis auksts caurvējš, un jenota tauki nepalīdzēs. Taču Jēzus sacīja: "Es dodu tev padomu nopirkt acu ziedi," Svēto Garu. Jūs kļūstat tik akli, draudze, ka nespējat ieraudzīt Dievu. Viņa redz tika savu organizāciju. Viņa redz tikai to, kas ir redzams tieši priekšā. Viņa vispār neskatās tur tālāk, lai ieraudzītu drīzo Tā Kunga Atnākšanu. Jenota tauki tam nekādi nepalīdzēs.

216 Taču Svētā Gara ziede atvērs jūsu acis un jūs to izpratīsiet, Jēzus Kristus Klātbūtni. Bet Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņš ir Dievs un Viņš var ieziest tavas acis ar Savu Svēto Garu. Tu aizmirsīsi, vai tu biji metodists vai baptists, vai viendievis, vai divdievis, vai trīsvienības piekritējs, vai no Dieva baznīcas, vai nācarietis, vai svētais piligrims. Tu būsi kristietis, dzimis no augšas, no Dieva Valstības.

217 Tu būsi kaut kas. Tev nevajadzēs censties sacīt: "Nu, man ir jādara *tas*." Tevī ir kaut kas, kas pamudina tevi to darīt. Nepārvarama tieksme tavā sirdī ved tevi uz lūgšanu. Dziļi tev iekšā plūst Dievišķā mīlestība tā, ka tu nevari mierīgi nosēdēt. No tevis vienkārši plūst lūgšanu sanāksmes, kā

ūdens no artēziskās akas.

218 Agrāk, kad es vairākus gadus strādāju par mežsargu, es mēdzu braukt garām lielam, senam avotam. Un tas, lūk, šādi burbuļoja. Viendien es apsēdos pie tā avota un es sacīju: “Kāpēc tu esi tik laimīgs?” Ak, tas ūdens bija gards! Un es padzēros no tā. Es sacīju: “Kāpēc tu esi tik laimīgs? Vai tu esi tik laimīgs, jo no tevis dzer zaķi?”

Ja viņš mācētu runāt, viņš sacītu: “Nē.”

“Vai tāpēc, ka brieži dzer no tevis?”

“Nē.”

“Vai tāpēc, ka es dzeru no tevis?”

“Nē.”

219 “Kāpēc tu esi tik laimīgs? Kas liek tev šādi burbuļot?”

220 Ja viņš mācētu runāt, viņš būtu atbildējis: “Ne jau es pats burbuļoju, brāli Branham. Tas ir kaut kas aiz manis, kas mani stumj uz priekšu, liekot man visu laiku burbuļot.”

222 Mēs spiežam sevi kaut ko darīt. Taču, kad tur iekšā ir Svētais Gars, mēs darām to caur Dievišķo mīlestību. “Jo dzīvot man ir Kristus, bet nomirt – ieguvums,” sacīja Pāvils. Protams. Un tā, lai uz mūsu acīm nonāk Viņa svaidījuma ziede.

222 Noslēgumā. Es negribu aizmirst jūs visus tik ilgi, lai jūs ļoti nogurtu. Tā kā šī ir mana pirmā reize vai otrā reize pie jums, piedodiet, ja es to darīju pārāk ilgi. Atļaujiet man pabeigt, pasakot sekojošo.

223 Tur Dienvidos, mums tur bija viens padzīvojis melnādainis brālis pentakosts, viņš patiešām bija īss Kristus kalps. Tur bija kāda padzīvojusi melnādaina māsa pentakoste, kas atnāca uz draudzi. Un viņa piepildījās ar Svēto Garu; un viņa bija tik izcila rakstura cilvēks. Un viņai bija vīrs; tas bija labs vecais zēns. Viņa vārds bija...viņu sauca Gabriels. Bet mēs viņu saucām vienkārši par Geibu, lai būtu īsāk.

224 Un tā, mēs nekādi nevarējām panākt, lai viņš nāk uz draudzi. Viņš vienkārši negribēja iet uz draudzi. Viņš to pateica. Ak, un tie puisi tur biljarda zālē, kur viņš apgrozījās, sacīja: “Tas vienkārši ir svētuļu bars, tur viņiem nekā nav.” Un vienīgais, kas svētdienas rītā bija jādara Geibam – viņš ņēma savu kiju un devās uz biljarda zāli vai vēl kaut kur, un dzīvojās ar tiem puisiem.

225 Bet viņa sieva bija īsta veltījusi svētā. Un viņa gāja uz draudzi un viņa lūdzās, un prasīja draudzes ganu un visus lūgties par Geibu. Jo, patiešām, dziļi savā sirdī viņš bija labs cilvēks. Un viņam tur bija neliels bizness, neliela vietīņa uz stūra, neliels apavu tīrīšanas bizness. Viņš tīrīja apavus un pelnīja pietiekami daudz naudas, lai aizietu uzspēlēt biljardu. Nu, viņš gāja un spēlēja biljardu. Un tā viņš vienkārši negribēja nostāties ierindā ar Evaņģēliju. Bet draudzes gans...

226 Vecajam Geibam ļoti patika medīt. Lūk, arī draudzes gans bija mednieks, tāpēc viņš ņēma Geibu un viņi gāja medībās. Un tā, reiz, kad viņi visu dienu bija klejojuši pa mežonīgām vietām un dumbrāju, viņi pēcpusdienā devās mājās. Un viņiem bija tik daudz medījuma, ka teju vai panest nevarēja. Viņi gāja, no galvas līdz kājām apkrāvušies ar zaķiem un putniem. Un šādi viņi nonāca uz kādas vecas, zināmas takas. Viņi pacēlās pakalna virsotnē, pēc tam nokāpa lejā nelielā pilsētiņā, kas atrodas tur lejā. Tā bija sestdiena un rietēja saule.

227 Un draudzes gans nejauši atskatījās. Viņš jau kādu laiciņu nebija dzirdējis, ka vecais Geibs kaut ko teiktu. Un viņš atskatījās. Bet Geibs skatījās pār savu plecu uz saules rietu, kā tā grima aiz rietumu horizonta. Un draudzes gans atskatījās. Un viņš ievēroja, ka Geibs neko nesaka, bet iedams skatās atpakaļ. Un tā, vēl dažas minūtes draudzes gans turpināja iet uz priekšu.

228 Bet pēc kāda brītiņa uz viņa pleca uzgūlās liela, melna roka. Un tad viņš pārsteigts atskatījās, vecais Geibs skatījās viņam acīs, pa viņa vaigiem ritēja asaras, lūk, šādi tecēja. Viņš sacīja: “Mācītāj, rītdien tu mani redzēt tieši tur uz tā raudātāju sola.” Sacīja: “Pēc tam es no turienes aiziet un apsēsties blakus manai uzticīgajai sievai. Un tad es palikt tajā draudzē, kamēr Dievs nepasauks mani mājās.”

229 Un draudzes gans, protams, pārsteigumā pagriezās. Viņš sacīja: “Geib, es to vēlējos un gaidīju, un ilgojos, un daudzus gadus par to lūdzu.” Viņš sacīja: “Geib, vai tas ir izlemts?”

230 Tas sacīja: “Jā, mācītāj, tas ir izlemts. Bet es gribēt to Svēto Garu. Un no rīta es doties pie tā raudātāju sola un es to dabūt, vai arī turpat nomirt.”

231 Sacīja: “Geib, es to augsti vērtēju.” Sacīja: “Bet es gribu tev kaut ko pajautāt, Geib.” Kurš no maniem sprediķiem, ko es sludināju, iedvesmoja tevi to izdarīt? Man gribētos zināt, kurš no manis sludinātajiem sprediķiem, par ko es sludināju. Vai arī kāda dziesma, ko dziedāja koris, kas iedvesmoja tevi pieņemt šo vareno lēmumu, Geib?”

232 Un tas vecais nēģeris paskatījās uz draudzes ganu un sacīja: “Mācītāj,” sacīja viņš, “protams, es augsti vērtēju katru svētrunu, kuru tu sludināji.” Viņš sacīja: “Es augsti vērtēju visu, ko tu sacīji, mācītāj.” Viņš sacīja: “Un es augsti vērtēju katru jauko dziesmu, kuru dziedāja koris. Taču,” sacīja, “mācītāj, ne jau tur tā lieta.” Viņš sacīja: “Zini, es skatījos uz to sauli, kura laižas lejup tur tālumā. Vai tu zini, ka arī mana un tava saule laižas lejup, mūsu ķermeņa gaisma izdziest?” Un tā ir taisnība.

233 Šeit šajā rītā, tā ir taisnība, ļaudis. Saule laižas lejup, noriet jūsu dzīvē un manējā. Un tā noriet saskaņā ar laiku, civilizācijā. Ar to ir cauri. Un Viņš stāv pie durvīm [Brālis Branhams klauzina pa kanceli–Tulk.], klauvē, ilgojas, gaida. Tas klusais klauvējiens, kaut kas dziļi jūsu sirdī, kas saka: “Tas esmu Es. Atver tagad.” Tas ir Viņš. Geibs tajā ieklausījās, un viņš pagriezās.

234 Un viņš pateica vēl kaut ko. “Mācītāj,” sacīja viņš, “tu zini, ka es esmu slikts šāvējs.” Viņš sacīja: “Es neko nevarētu nošaut. Tu zini, ka es nevarētu. Bet vienkārši paskaties uz šiem medījumiem – man un sievai pietiks uz visu nākamo nedēļu.” Un sacīja: “Tu zini, ka es nekam nevaru trāpīt, taču,” sacīja, “to man iedeva Viņš.” Sacīja: “Es kaut kā nodomāju: droši vien Viņš mani mīl, jo citādāk Viņš nebūtu pret mani tik labs.” Vai jūs kādreiz esat to apjautuši?

235 Šodien Indijā uz ielas guļ mazi bērniņi, es to zinu, un viņiem ir uzpūtušies vēderiņi, viņu mazās smaganiņas ir *šādi* te izspiedušās, mirst bada nāvē. Tā māte lūdzas, lai viņš tiek paņemts, bet tur vēl ir tūkstoši. Kādā no pēcpusdienām atbrauc un savāc viņus ar nestuvēm un tā tālāk, un aizved viņus uz ceptuvi, un samet tos iekšā. Tur nav nekādas “Jāņa 14. nodaļas”. Ēd jebko, zāli uz zemes, mizas no kokiem vai jebko iespējamo.

236 Mēs izmetam mūsu atkritumu spaiņos tik daudz, ka ar to pietiktu, lai viņus pabarotu. Šorīt mēs šeit sēžam, samaksājuši aptuveni pusotru dolāru par nelielu ēdiena porciju. Un mums ir labs apģērbs. Mēs braucam ar jauku automašīnu. Mēs dzīvojam jaukā namā. Jūs, uzņēmēji, kas esat šeit, jūsu bizness sekmējas, kā es esmu dzirdējis jūsu liecībās. Dievs ir labs pret jums. Vai jūs varat to aptvert?

237 Nu, Viņš jūs mīl. Vai jūs to zināt? Un tieši tāpēc skan tas klauvējiens: “Es stāvu pie durvīm un klauvēju. [Brālis Branhams klauzina pa kanceli–Tulk.] Un, ja kāds izdzirdēs Manu Balsi un atvērs durvis, Es ieiešu pie viņa un kopā ar viņu vakariņošu, un viņš ar Mani.”

238 Lūk, šī klusā un nemanāmā Balss, kas klauvē pie jūsu sirds durvīm, varbūt Viņš ir klauvējis jau tik daudz, ka varbūt tas šobrīd ir ļoti kluss. Bet vienkārši būsim godīgi, vienkārši godīgi ar Dievu un ar sevi tikai uz mazu brītiņu. Tas nelielais klauvējiens tur dziļi iekšā, kas sacīja: “Labāk es apvaldīšu savus ieradumus. Labāk es mainīšos. Labāk es labošos. Es zinu, ka manī kaut kas ir. Es skatos šurp, es pārbaudu savu dzīvi ar šo Vārdu, un es redzu, ka man daudz kur nav taisnība.” Paskatieties apkārt, ieraugiet, cik tas ir labi; tā ir Viņa labestība, kas klauvē pie durvīm.

239 Nav nozīmes, ko mēs esam izdarījuši, cik daudz mēs esam grēkojuši, cik daudz mēs esam To atraidījuši, cik daudz mēs esam sacījuši: “Mēs izdarīsim to vēlāk,” Viņš tik un tā klauvē tā visa vidū. [Brālis Branhams klauvē pa kanceļi–Tulk.] “Un, ja kāds vīrietis vai sievietē vienkārši atvērs savu sirdi, Es ienākšu un vakariņošu.”

240 Paskatīsimies, ko Viņš vēlas šajā rītā, kamēr mēs nolieksim mūsu galvas, labi? [Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.]

241 Ak, mans Jēzu, es Tevi mīlu, es Tevi mīlu. Ak, par žēlastību, mīlēt Tevi vēl stiprāk, Kungs.”

242 “Kas ir tas teju vai nemanāmais, kas visu laiku saka man, manā sirdī, ka 'man ir nedaudz vairāk jāpietuvojas Jēzum'? Kas tas ir?” Vai šajā rītā jūs gribat atvērt Tam durvis?

243 Un tā, lūdzu, lai katra galva ir noliekta un visas acis aizvērtas. Dziļi savā sirdī, esiet patiešām godīgi, tikai mazu brītiņu.

244 Pie jūsu durvīm skan tāds kluss klauvējiens. Es lūgšos, tikai mazu brītiņu. Un vai patiešām jūs gribētu zināt, kas ir tas nemanāmais un noslēpumainais jūsu dzīvē, ko jūs gribētu ielaist? Vai jūs gribat, lai Viņš ienāk šajā rītā? Sakiet: “Brāli Branham, palūdz par to, lai es iegūtu ticību un žēlastību, lai vienkārši atvērtu savu sirdi un atļautu tam ienākt. Es gribu zināt, kas tieši klauvē pie manas sirds. Es zinu, ka tur kaut kas klauvē. Varbūt tā ir vēl ciešāka staigāšana. Varbūt tā ir citāda kalpošana. Varbūt tas ir tāpēc, lai atdotu sevi. Varbūt tas ir tāpēc, lai saņemtu Svēto Garu.”

245 Paceliet savu roku pretim Dievam un sakiet: “Te es esmu, Kungs.” Lai Dievs jūs svētī. Tieši tā. Ak, tas vienkārši ir it visur. “Pie manas sirds durvīm skan kluss klauvējiens.” Man šķiet, ka sešdesmit vai septiņdesmit procentu cilvēku.

Ar noliektām galvām.

246 Un tā, mūsu Debesu Tēvs: “Ir kāds Avots,” kā teica dzejnieks, “Asins pilns, kas no Emanuēla vēnām plūst; kad grēcinieks tur gremdēts tiek, tad visi grēka traipi zūd. Tas zaglis mirstošais, to Avotu reiz redzot priecājās; un arī es, tik ļauns kā viņš, tur savus grēkus mazgāju.”

247 Un tā, Tēvs, mēs esam pateicīgi par tiem cilvēkiem. Un daži no viņiem, neapšaubāmi, ir apliecinājuši sevi par kristiešiem jau ilgu laiku, bet tomēr viņi ar īstenu pārliecību paceļ savas rokas. Kā būtu, Kungs, ja viņiem pat nebūtu šīs pārliecības pacelt savas rokas? Tad viņi ir pagājuši garām izpirkšanai. Kad aizdomājos par to stāvokli, ka kļīstošā dvēsele kļīst tumsā, nožēlojami akla, bet nezina to. Un viņi dzird Dieva klauvējienu un apbēdina To tik daudz reizes, līdz Viņš vairs nekad neklauvēs. Un viņi paņem kaut kādu mācību vai vēl kaut ko un dzīvo ar to visas savas atlikušās dienas, lai piedzīvotu vilšanos tajā Tiesas Dienā.

248 Es esmu pateicīgs, Kungs, par šiem cilvēkiem, kuri pacēla savas rokas un sacīja: “Esi žēlīgs man, Kungs. Ienāc manā sirdī, Kungs Jēzu, un atklāj man Sevi šodien. Un es atdošu Tev savu dzīvi. Te es esmu. Ja manī ir kaut kas, kas nav kārtībā, Kungs... Un es skatos uz savu dzīvi un redzu, ka tur ir tik daudz kā nepareiza, bet paņem mani uz Savu vareno darbnīcu un pārveido mani, un paņem prom no manis visu pasaulīgo un bezdievīgo. Un es pateicos Tev, Kungs, ka neesmu nonācis līdz tam, lai šķērsotu to robežlīniju, ka varu...kuru pārejot vairs nav iespējams atgriezties; apbēdināt Dieva Garu pēdējo reizi, un tad vairs nav nekāda ceļa atpakaļ.” Kā Jūda Iskariots un tie, kas pārdeva savu Kungu par trīsdesmit sudraba gabaliem. Un mēs darām to šodien par popularitāti un šīs pasaules rūpēm, un reliģiskām organizācijām un konfesijām, un ticības mācībām. Mēs vienkārši pārdodam Viņu par jebko.

249 Ak, Kungs, esi žēlīgs patiesām sirdīm. Es lūdzu par viņiem, Kungs. Ak, ar visu, kas ir manī, es lūdzu Dievišķo žēlastību. Un uzklausī mani, Kungs, uzklausī mani. Un lai ir šī lielā vēlēšanās, līdz ar ticību, un lai zina, ka tas ir Dievs, kas runā uz viņu sirdīm. Tas ir Dievs, kas to visu dara. Un lai tieši tagad atveras sirds durvis un ienāk Jēzus, un kļūst par šīs situācijas Kungu,

paņemot prom visu pasauli un padarot viņus par jauniem radījumiem Jēzū Kristū.

250 Dziedini tos, kas ir slimi, Kungs. Saprotot, ka slimo ir ļoti daudz, es lūdzos par viņiem, Tēvs, lai tas lielais Ārsts tagad pieskaras arī viņu fiziskajām būtnēm un padara tās par Savu namu, Savu Mājvietu, kur Viņš var izstiept Savas rokas, atskanot aicinājumam. Kluss, liegs sirds sauciens, un lielais Ārsts ķersies pie darba. Dāvā to, Kungs. Uzklausi mūs šodien. Svētī visus klātesošos. Mēs lūdzam to Kunga Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

251 Un tā, ar noliektām galvām, patiešām pazemīgi, maigi, nodziedāsim šo seno draudzes dziesmu “Viņu mīlu es, Viņu mīlu es, jo Viņš pirmais mani mīlēja”. Un tagad ticiet, ka tas, ko jūs esat lūguši, par to nelielo, kluso klauvējienu pie tavas sirds, ka Jēzus tagad ienāks. Dziedāsim to klusiņām.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,

Jo viņš pirmais mani mīlēja.

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

252 Un tā, ar noliektām galvām. Jūs, kuri gribat pieņemt Viņu kā Kungu savā sirdī: “Kungs, tagad aizvāc prom visu. Un no šī brīža es veltos Tev pie šī galda, Kungs, lai es atkal satiktos ar Tevi tajās varenajās Kāzu Vakariņās. Šajā rītā es veltu savu dzīvi Tev, tāpēc palīdzi man, mans Kungs. Ja es vēl neesmu saņēmis Svēto Garu, tad es meklēšu, līdz īstenais Svētais Gars ienāks un attīrīs manu dzīvi, padarīs mani par jaunu radījumu Kristū Jēzū. Es apsolu Tev šodien, Kungs, kad es veltos Tev pie šī galda. Kristus Vārdā es apsolu to darīt, paceldams savas rokas.”

253 Lūk, tagad paceliet savas rokas un dziediet ar aizvērtām acīm.

Es...

Vai tagad jūs sevi veltīsiet?

...Viņu mīlu es

Jo Viņš...

254 Dievs, esi žēlīgs. Tēvs, paskaties uz šīm rokām un dāvā to, Jēzus Vārdā.

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

255 Tagad es gribu, lai jūs pastiepjaties pāri galdam un paspiežat kādam roku. Sakiet: “Lai Dievs tevi svētī, piligrim. Es priecājos, ka šajā rītā esam šeit kopā.” Tā tas ir. Vienkārši esiet visi kopā: metodisti, baptisti, katoļi, prezbitērieši. “Lai Dievs tevi svētī. Lai Dievs tevi svētī.” Reizēm Vēstījumi ir asi un stingri, bet mēs gribam attiekties pret to pareizi.

256 Un tā, lai Dievs tevi svētī, brāli. Lai Dievs tevi svētī. Lai Dievs tevi svētī, māsa. Lai Dievs tevi svētī, mans brāli, lai Dievs ir ar jums. Lai Dievs tevi svētī. Lieliski. Lai Dievs tevi svētī, brāli Tonij.

257 Tagad uz brītiņu piecelsimies, ar mūsu rokām un sirdīm pretim Dievam, mūsu Tēvam.

258 Visas ticības mācības, visi, tagad ticiet. Lūk, kad jūs esat palūguši, atcerieties, Jēzus sacīja: “Kad jūs lūdzat, ticiet, ka saņemsiet, ko prasījāt, un tas jums tiks dots.” Vai jūs tam ticat? Pasakiet: “Āmen.” [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] “Es ticu, ka saņemšu to, ko es prasīju. Es esmu veltījis savu dzīvi Jēzum Kristum. Un, sākot no šīs dienas, es patiešām tā domāju, Dievs. Es staigāšu Tavā

priekšā, kamēr tas kļūs par tādu realitāti, ka es caurcaurēm būšu apslēpts Jēzū Kristū.”

259 Un tā, vai dziedāšanas vadītājs ir šeit? Ziniet, sāksim ar to brīnišķīgo seno dziesmu: “Ticībā uz Tevi raugos, Tu, ak, Jērs no Golgātas, Glābējs Dievišķais”. Interesanti, vai tā māsa pie klavierēm mums nospēlēs to toni? Cik daudzi zina šo dziesmu? Pieceliet... Un tā, nodziedāsim to pilnā balsī: “Ticībā uz Tevi raugos, Tu, ak, Jērs no Golgātas.” Tagad visi kopā.

Ticībā uz Tevi raugos,
Tu, ak, Jērs no Golgātas,
Glābējs Dievišķais!
Uzklausī, kad lūdzos es,
Paņem visus grēkus prom.
Un no šīs dienas ļauj man
Pilnīgi Tev piederēt!

Tagad nolieksim mūsu galvas.

Kad pa dzīves tumšo labirintu eju,
Un nelaiimes man apkārt vairojas,

Atcerieties, tagad jūs satiksiet šo pasauli.

Esi Pavadonis mans. (Ieklausieties.)
Pavēli, lai tumsa dienā pārvēršas,
Aizden visas bēdu bailes prom,
Un no Tevis nomaldīties
Neļauj man nekad.

260 Padungosim to. [Brālis Branhams un sanāksme sāk dungot dziesmu “Ticībā uz Tevi raugos”–Tulk.]

DURVIS AIZ DURVĪM

(A Door In A Door)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja svētdienas ritā 1963. gada 23. februārī, pilnā Evaņģēlija uzņēmēju sanāksmes brokastīs Toskānā, Arizonas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-0223 ilgst 1 stundu un 46 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2021. gadā.